

43. Tanta porro cæcitas hominum animos occupavit, ut eis parum sit si dicamus quædam mendacia non esse peccata, nisi etiam in quibusdam peccatum dicant esse, si mendacium recusemus: eoque perducti sunt defendendo mendacium, ut etiam primo illo genere, quod est omnium sceleratissimum, dicant usum fuisse apostolum Paulum. Nam in Epistola ad Galatas, quæ utique sicut cæteræ ad doctrinam religionis pietatisque conscripta est, illo loco dicunt eum esse mentitum, ubi ait de Petro et Barnaba, *Cum vidissem quia non recte ingrediuntur ad veritatem Evangelii*. Cum enim volunt Petrum ab errore, atque ab illa in quam incidit, viæ pravitate defendere; ipsam religionis viam, in qua salus est omnibus,

confracta et comminuta Scripturarum auctoritate, conantur evertere. In quo non vident, non solum mendacii crimen, sed etiam perjurii se objicere Apostolo in ipsa doctrina pietatis, hoc est, in Epistola in qua prædicat Evangelium: ibi quippe ait priusquam ista narraret, *Quæ autem scribo vobis, ecce coram Deo, quia non mentior* (Galat. II, 14, et I, 20). Sed jam sit hujus disputationis modus, in cujus totius consideratione et pertractatione nihil præ cæteris cogitandum atque orandum est, quam illud quod idem apostolus dicit: *Fidelis Deus, qui non vos sinet tentari supra quam potestis ferre; sed faciet cum tentatione etiam exitum, ut possitis sustinere* (I Cor. x, 13).

In librum Contra Mendacium vide lib. 2, cap. 60, Retractationum, t. 1, col. 654, verbis, Tunc et contra Mendacium scripsi (a), usque ad verba, Legenda misisti. M.

(a) Hinc intelligimus subsequentem librum scriptum esse circiter annum Christi 420. Nam recensitis libris contra adversarium Legis et Prophetarum, qui ad initium anni 420 pertinent, memoratusque proximo infra loco aliis, qui « per idem « tempus » conscripti notantur, contra Gaudentium libris, fit continuo istius operis mentio in hæc verba: « Tunc et contra « mendacium scripsi librum. » De hoc ipso libro intelligendus Augustinus in Enchiridio, cap. 18, ubi de difficillima et latebrosissima quæstione mendacii « grandem librum, cum respondendi necessitas urgeret, se jam absolvisse » testatur. Consentium quod spectat, ad quem liber dirigitur, ejus est, nisi fallimur, epistola ad Augustinum 119, et ad ipsum sunt epistolæ Augustini 120 et 205. Vide notam ad epist. 205 in præfat. tom. 2.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

CONTRA MENDACIUM

AD CONSENTIUM

LIBER UNUS^(a).

Respondet Augustinus ad scripta quæ ipsi considerata misit Consentius, de adhibendo usu mendacii ad detegendos latentes Priscillianistas, qui se catholicos mentiuntur: docetque nec mendaces per mendacia, nec blasphemos per blasphemias quærendos esse. Refellit Priscillianistarum errorem illum, in Dietinii præsertim libro, cui titulus *Libra*, repertum, quo ipsi dogmatizant, « ad occultandam religionem religiosos debere mentiri. » Quæ ex divinis Libris in hujus erroris sui patrociniis testimonia proferunt et exempla, contendit partim non esse mendacia, partim etiam quæ sunt, non esse imitanda. Solvit difficultatem de compensativis peccatis, ipsum quoque improbens mendacium, quod ad tuendam salutem cujusquam seu temporalem seu æternam utile ac necessarium videatur. Denique nunquam omnino mentiendum, in iis maxime rebus quæ ad doctrinam religionis pertinent, inconcusse tenere Consentium jubet et adversus hæreticos defendere.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Mendaciis qui abutuntur ut lateant, non esse de latebris suis eruendos nostris mendaciis.* Multa mihi legenda misisti, Consenti frater charissime, multa mihi legenda misisti¹: quibus rescripta dum præparo, et aliis atque aliis magis urgentibus occupationibus distrahor, emensus est annus, atque in eas me detrusit angustias, ut quomodocumque rescriberem, ne arridente jam tempore navigan-

di, perlatores remeare cupientem diutius detinerem. Itaque omnibus quæ mihi Leonas Dei famulus abs te attulit, et mox ut ea sumpsi, et postea cum hæc dictare jam vellem, evolutis atque perlæctis, et quanta potui consideratione perpensis; valde sum tuo delectatus eloquio, et sanctarum memoria Scripturarum, ingenique solertia, et dolore quo negligentes¹ catholicos mordes, et zelo quo adversus etiam latentes

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Libre contra Mendacium emendatus est ad veteres codices Vaticanos duos, et ad Gallicanos undecim; scilicet, Regium annorum circiter 900, Sorbonicum, Victorinum, Carnotensem abbatie S. Petri, Divisionensem S. Benigni, Sagiensem S. Martini, Pratellensem, Fiscannensem, Michaelinum, Cygirannensem, et ad Cenomanensem abbatie de Cultura; ad lectiones variantes Lov. ex quinque Belgicis Mss. necnon ad editiones Amerbachii, Erasmi, ac Lovaniensium Theologorum.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas. M.

(a) Scriptus circiter annum 420.

¹ Hic aliquot Mss. prætereunt, *multa mihi legenda mi-*

¹ Unus e Vaticanis Mss., *et ardore quo negligentes.*

hæreticos frendes. Sed non mihi persuadetur eos de latebris suis nostris esse mendaciis eruendos. Utquid enim eos tanta cura vestigare atque indagare conamur, nisi ut captos in apertumque productos, aut etiam ipsos veritatem doceamus, aut certe veritate convictos nocere aliis non sinamus? ad hoc ergo, ut eorum mendacium deleatur, sive caveatur, Dei autem veritas augeatur. Quomodo igitur mendacio mendacia recte potero persequi? An et latrocinio latrocinia et sacrilegio sacrilegia, et adulterio sunt adulteria persequenda? *Si autem veritas Dei in meo mendacio abundabit, numquidnam et nos dicturi sumus, Faciamus mala, ut veniant bona (Rom. III, 7 et 8)?* Quod vides quemadmodum detestetur Apostolus. Quid est enim aliud, Mentiamur, ut hæreticos mendaces ad veritatem adducamus; nisi, *Faciamus mala, ut veniant bona?* An aliquando bonum est mendacium, vel aliquando mendacium non est malum? Cur ergo scriptum est, *Odisti, Domine omnes qui operantur iniquitatem; perdes omnes qui loquuntur mendacium (Psal. v, 7)?* Non enim aliquos exceptit, aut indefinite dixit, *Perdes loquentes mendacium;* ut quosdam, non omnes intelligi sineret: sed universalem sententiam protulit, dicens, *Perdes omnes qui loquuntur mendacium.* An quia non dictum est, *Perdes omnes qui loquuntur omne mendacium, vel, qui loquuntur quodcumque mendacium;* ideo putandum est locum alicui relaxatum esse mendacio: ut scilicet sit aliquod mendacium, quod qui loquuntur, non eos Deus perdat; sed eos omnes perdat qui loquuntur injustum mendacium, non quodcumque mendacium, quia invenitur et justum, quod utique laudis debet esse, non criminis?

CAPUT II. — 2. *Priscillianistarum error de mendacii usu ad latendum alienis. Sententia hac Priscillianistarum auferri omnino martyria.* Nonne cernis quantum adjuvet hæc disputatio eos ipsos, quos pro magna veneratione mendaciis nostris capere molimur? Priscillianistarum est enim, sicut ipse monstrasti, ista sententia: cui comprobandæ adhibent testimonia de Scripturis, exhortantes suos ad mentiendum tanquam exemplis Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Angelorum; non dubitantes addere etiam ipsum Dominum Christum, nec se aliter arbitantes veracem suam ostendere falsitatem, nisi Veritatem dicant esse mendacem. Redarguenda sunt ista, non imitanda: nec in eo malo debemus Priscillianistarum esse participes, in quo cæteris hæreticis convincuntur esse pejores. Ipsi enim soli, vel certe maxime ipsi reperiuntur, ad occultandam suam quam putant veritatem, dogmatizare mendacium: atque hoc tam magnum malum ideo iustum existimare, quia dicunt in corde retinendum esse quod verum est; ore autem ad alienos proferre falsum, nullum esse peccatum; et hoc esse scriptum, *Qui loquitur veritatem in corde suo (Psal. XIV, 5):* tanquam hoc satis sit ad justitiam, etiamsi loquatur quisque in ore mendacium, quando non proximus, sed alienus hoc audit. Propterea putant etiam apostolum Paulum, cum dixisset, *Deponentes mendacium, loquimini veritatem;* statim addidisse, *unusquisque cum proximo suo, quia sumus invicem membra (Ephes, IV,*

25). Ut videlicet cum eis qui nobis in societate veritatis proximi non sunt, neque, ut ita dicam, commembres nostri sunt, loqui liceat oporteatque mendacium.

3 Quæ sententia sanctos martyres exhonorat, imo vero auferit sancta omnino martyria. Justius enim sapientiusque facerent, secundum istos, si persecutoribus suis non se confiterentur esse christianos, nec eos sua confessione facerent homicidas: sed potius mentiendo et negando quod erant, et ipsi salvum haberent carnis commodum cordisque propositum, et illos conceptum animo scelus implere non sinerent. Non enim proximi eorum erant in fide christiana, ut cum eis deberent loqui veritatem in ore suo, quam loquebantur in corde suo; sed ipsius veritatis insuper inimici. Si enim Jehu, quem sibi inter cæteros ad exemplum mentiendi prudenter videntur intueri, servum Baalis se esse mentitus est, ut servos ejus occideret: quanto justius secundum istorum perversitatem, tempore persecutionis servos dæmonum se mentirentur servi Christi, ne servi dæmonum servos occiderent Christi; et sacrificarent idolis ne interficerentur homines, si sacrificavit ille Baali ut interficeretur homines? Quid enim eis obsesset, secundum egregiam doctrinam mendaciloquorum, si diaboli cultum mentirentur in corpore, quando Dei cultus servabatur in corde? Sed non sic intellexerunt Apostolum martyres veri, martyres sancti. Viderunt quippe tenueruntque quod scriptum est, *Corde creditur ad justitiam, ore confessio fit ad salutem (Rom. x, 10);* et, *In ore eorum non est inventum mendacium (Apoc. XIV, 5):* ac sic irreprehensibiles abierunt, ubi tentari a mendacibus ulterius non cavebunt; quia mendaces amplius in suis cœlestibus cœtibus vel alienos vel proximos non habebunt. Illum vero Jehu mendacio impio et sacrificio sacrilego occidendos impios et sacrilegos inquirentem non imitarentur, nec si de illo qualis fuisset eadem Scriptura tacuisset. Cum verò scriptum sit eum rectum cor non habuisse cum Deo; quid ei profuit, quod pro nonnulla obedientia, quam de domo Achab omnino delenda, pro cupiditate suæ dominationis exhibuit, aliquantam mercedem transitoriam regni temporalis accepit (IV Reg. x)? Ad sententiam potius veridicam martyrum defendendam te, frater, exhortor, ut sis adversus mendaces, non mendacii doctor, sed veritatis assertor. Nam diligentius, obsecro, attende quod dico, ut invenias quam sit cavendum, quod zelo quidem laudabili adversus impios, ut possint comprehendere et corrigi vel vitari, sed tamen incautius docendum putatur.

CAPUT III. — 4. *Mendacium Catholicorum ut hæreticos capiant, perniciosius fore quam hæreticorum ut Catholicos lateant. Exemplo res demonstratur. Priscillianistas capere per mendacium velle, est cum ipsis depravari.* Mendaciorum genera multa sunt, quæ quidem omnia universaliter odisse debemus. Nullum est enim mendacium quod non sit contrarium veritati. Nam sicut lux et tenebræ, pietas et impietas, justitia et iniquitas, peccatum et recte factum, sanitas et imbecil-

litas, vita et mors; ita inter se sunt veritas mendacium-que contraria. Unde quanto amamus istam, tanto illud odisse debemus. Verumtamen sunt quædam mendacia, quæ credere nihil obsit: quamvis etiam tali mentiendi genere fallere voluisse, mentienti sit noxium, non credenti. Tanquam si frater ille servus Dei Fronto in iis quæ tibi indicavit, quod absit, aliqua mentiretur; sibi nocuisset profecto, non tibi, quamvis tu omnia credidisses sine tua iniquitate narranti. Quoniam sive illa ita gesta sint, sive non ita; non habent tamen aliquid, quod si quis crediderit ita esse gestum, etiamsi non ita sit gestum, regula veritatis et doctrina salutis æternæ iudicetur esse culpandus. Si autem hoc quisque mentiatur, quod si quis crediderit, adversus doctrinam Christi hæreticus erit; tanto est nocentior mentiens, quanto miserior credens. Vide ergo quale sit, si adversus doctrinam Christi mentiti fuerimus, quod quisquis crediderit interibit, ut inimicos ejusdem doctrinæ capiamus, quos ad veritatem, dum nos ab ea recedimus, adducamus; imo vero cum mendaces mentiendo capimus, mendacia pejora doceamus. Aliud est enim quod dicunt quando mentiuntur, aliud quando falluntur. Nam cum hæresim suam docent, ea dicunt in quibus falluntur: quando autem se dicunt sentire quod non sentiunt, vel non sentire quod sentiunt, ea dicunt in quibus mentiuntur. Quod eis quisquis credit, etsi eos non invenit, ipse non perit. A regula quippe catholica non recedit, qui hæreticum catholica dogmata mendaciter profitentem, catholicum credit: ac per hoc non est ei perniciosum: quia in hominis mente de qua latente non potest judicare, non in Dei fallitur fide quam debet insitam custodire. Porro autem quando hæresim suam docent, quisquis eis crediderit putando veritatem, erit particeps, ut erroris, ita et damnationis illorum. Sic fit ut cum illi sua nefaria dogmata fabulantur, in quibus mortifero errore falluntur, tunc quisquis crediderit, pereat: nos autem quando catholica dogmata prædicamus, in quibus rectam fidem tenemus, tunc si crediderit, inveniatur quicumque perierat. Quando vero, cum sint Priscillianistæ, ut sua venena non prodant, nostros se esse mentiuntur; quisquis nostrum eis credit, etiam illis latentibus, ipse catholicus perseverat: nos contra, ut ad eorum perveniamus indaginem, si Priscillianistas nos esse mentimur; quia eorum tanquam nostra sumus dogmata laudaturi, quisquis ea crediderit, aut confirmabitur apud eos, aut transferetur ad eos inferim statim: quid autem hora superventura pariat, utrum inde postea liberentur vera dicentibus nobis, qui decepti sunt fallentibus nobis; et utrum audire velint docentem, quem sic experti sunt mentientem, quis noverit certum? quis hoc esse ignoret incertum? Ex quo colligitur, perniciosius, aut ut mitius loquar, periculosius mentiri Catholicos ut hæreticos capiant, quam mentiuntur hæretici ut Catholicos lateant. Quoniam quisquis credit Catholicis mentiendo tentantibus, aut efficitur, aut confirmatur hæreticus: quisquis autem credit hæreticis mentiendo sese occultantibus, non desinit esse catholicus. Quod

ut fiat planius, aliqua exempli gratia proponamus, et ex eis potissimum scriptis, quæ mihi legenda misisti.

5. Ecce constituamus ante oculos callidum exploratorem accedere ad eum quem Priscillianistam esse præsensent; et Dictinii episcopi (a), vel cogniti vitam, vel incogniti famam laudare mendaciter: est hoc tolerabilius adhuc, quia ille putatur fuisse catholicus, atque ex illo errore correctus. Deinde Priscillianum (hoc enim sequitur in arte mentiendi) venerabiliter commemoraturus est, hominem impium et detestabilem, et pro suis nefariis sceleribus criminibusque damnatum. In qua ejus venerabili commemoratione, si forte ille, cui retia tenduntur hujusmodi, firmus Priscillianista non fuerat, hac ejus prædicatione firmabitur. Cum autem ad cætera explorantis sermo processerit, et dicentis misereri se eorum quos tantis errorum tenebris tenebrarum auctor involverit, ut honorem animæ suæ et claritatem divinæ prosapiæ non agnoscant; tum deinde Dictinii librum, cujus nomen est *Libra*, eo quod pertractatis duodecim quæstionibus velut unciis explicatur, tantis extulerit laudibus, ut talem *Libram*, qua horrendæ blasphemie continentur, multis librarum auri millibus pretiosior esse testetur: nempe hæc astutia mentientis, animam credentis interficit, aut jam interfectam in eadem morte demergit, ac deprimit. Sed, inquires, postea liberabitur. Quid, si non fiat, sive aliquo interveniente impedimento ne cœpta compleantur, sive obstinatione mentis hæreticæ rursus eadem negantis, etiamsi aliqua jam cœperat confiteri? præsertim quia si cognoverit se ab alieno fuisse tentatum, eo ipso audacius illa quæ sentit, studebit occultare mendacio; quando id inculpate fieri multo certius didicerit, etiam exemplo ipsius sui tentatoris. Hoc quippe in homine, qui veritatem tegendam putat esse mentiendo, qua tandem fronte culpabimus, et damnare audebimus, quod docemus?

6. Remanet igitur, ut quod sentiunt Priscillianistæ secundum hæresim suæ nefariam falsitatem, de Deo, de anima, de corpore, et de cæteris rebus, non dubitemus veraci pietate damnare; quod autem sentiunt, ut veritas occultetur esse mentiendum, sit nobis, et illis, quod absit, dogma commune. Hoc tam magnum malum est, ut etiamsi conatus hic noster,

¹ Quatuor Mss.: *Hoc quippe in homine, quod veritatem.*

(a) In editis, *et dictum episcopi*. Itemque paulo post legebatur, *deinde dictum librum, cujus nomen est Libra*. His locis, nec non infra, capite 17, restituimus veterum librorum auctoritate nomen Dictinii. Fuit Dictinius episcopus Asturicensis, « cui, » ut Idatius in Chronico scribit, « ob « Priscilliani hæresim, quam profitebatur, ejecto cum aliis « ejusdem sectæ episcopis, successit Turribius. » Ipsum tamen postea damnato suo errore resipiscentem ab Ecclesia receptum esse testatur Innocentius Papa I, in epistola ad synodum Toletanam. Ejus quoque correctionem laudat Leo Papa I, in epistola 15 ad Turribium Asturicensem, cap. 16; improbens « quod Dictinii tractatus, quos secundum Priscilliani dogma conscripsit, a multis cum veneratione « legerentur, cum si aliquid, ait, memoriæ Dictinii tribuendum putant, reparationem ejus magis debeant amare quam lapsum. » Cæterum Dictinii memriam anniversaria festività in Hispania colit Asturicensis Ecclesia, die 2 junii. Vide Ferrarium in Catalogo generali sanctorum.

quo eos per mendacium capere cupimus et mutare, ita prosperetur, ut eos capiamus atque mutemus, nullis lucris compensentur hæc damna, quibus et nos cum ipsis pro illorum correctione depravamur. Per hoc namque mendacium et nos crimus ex ea parte perversi, et illi semicorrecti: quandoquidem istud, quod putant esse pro veritate mentiendum, non in eis corrigimus; quia idem nos didicimus¹ et docemus, et fieri oportere præcipimus, ut ad eos emendandos pervenire possimus. Quos tamen non emendamus, quibus mendum², quo verum tegendum existimant, non auferimus; sed nos potius immendamus, cum per tale mendum eos quærimus: nec invenimus quem admodum eis conversis credere valeamus, quibus perversis mentili sumus; ne forte quod ut caperentur sunt passi, faciant capti; non solum quia facere consueverunt, sed quia et in nobis, ad quos veniunt, hoc inveniunt.

CAPUT IV. — 7. *Mentienti in uno, non haberi fidem in aliis.* Et quod est miserabilius, etiam ipsi jam quasi nostri effecti, quemadmodum nobis credant, reperire non possunt. Si enim suspicentur, etiam ipsa catholica dogmata nos mendaciter loqui, ut nescio quid aliud occultemus quod verum putamus; certe talia suspicanti dicturus es, Hoc tunc ideo feci, ut caperem te: sed quid respondebis dicenti, Unde igitur scio utrum etiam nunc id facias, ne capiaris a me? An vero cuiquam persuaderi potest hominem non mentiri ne capiatur, qui mentitur ut capiat? Videsne quo tendat hoc malum? ut scilicet non solum nos illis, ipsique nobis, sed omnis frater omni fratri non immerito videatur esse suspectus. Atque ita dum per mendacium tenditur ut doceatur fides, id agitur potius³ ut nulli habenda sit fides. Si enim et contra Deum loquimur, cum mentimur, quid tantum mali poterit in ullo mendacio reperiri⁴, quod tanquam scelestissimum omni modo devitare debeamus?

CAPUT V. — 8. *Priscillianistam tolerabilius mentiri occultando hæresim suam, quam catholicum occultando veritatem.* Catholici si se mentiantur esse priscillianistas, pejus faciunt quam priscillianistæ se catholicos esse mentientes. Sed nunc adverte quam tolerabilius Priscillianistæ in nostra comparatione mentiantur, quando se fallaciter loqui sciunt, quos nostro mendacio liberandos putamus ab eis falsis in quibus errando falluntur. Priscillianista dicit quod anima sit pars Dei, et ejusdem cujus est ille naturæ atque substantiæ. Magna hæc est et detestanda blasphemia. Sequitur enim ut Dei natura captivetur, decipiatur, fallatur, conturbetur atque turpetur, damnetur atque crucietur. At si hoc et ille dicit, qui de tanto malo liberare cupit hominem per mendacium, videamus quid intersit inter utrumque blasphemum. Plurimum, inquis: nam hoc priscillianista dicit ita etiam credens; catholicus autem non ita credens, quamvis ita lo-

¹ Sic plures Mss. At editi, *dicimus*.

² Aliquot Mss. hic et infra loco, *mendum*, habent, *mendacium*.

³ Editi, *id agi potius*. Aliquot Mss., *agitur*.

⁴ Plures Mss., *poterit nullo mendacio reperiri*.

quens. Ille ergo blasphematur nesciens, iste autem sciens: ille contra scientiam, iste contra conscientiam: ille habet cæcitatem falsa sentiendi, sed in eis habet saltem voluntatem vera dicendi; iste latens videt vera, et volens loquitur falsa. Sed ille, inquis, hoc docet, ut erroris sui faciat furorisque participes: iste autem hoc dicit, ut ab illo errore ac furore liberet homines. Jam quidem supra ostendi quantum et hoc noceat, quod creditur profuturum: verum interim si appendamus in his duobus mala præsentia (quoniam bona futura quæ catholicus de corrigendo hæretico inquiri, incerta sunt), quis peccat gravius; utrum qui hominem decipit nesciens, an qui Deum blasphematur sciens? Profecto quid sit pejus intelligit, qui homini Deum sollicita pietate præponit. Huc accedit, quia si blasphemandus est Deus, ut ad eum laudandum homines adducamus; procul dubio non solum ad laudandum, verum etiam ad blasphemandum Deum, exemplo et doctrina nostra homines invitamus: quoniam quos ad Dei laudes per Dei blasphemias molimur adducere, utique si adduxerimus, non solum laudare discent, verum etiam blasphemare. Hæc illis beneficia conferimus, quos non ignoranter, sed scienter blasphemando ab hæreticis liberamus. Et cum Apostolus homines tradiderit etiam ipsi satanæ, ut discerent non blasphemare (I Tim. 1, 20): nos conamur homines eruere satanæ, ut discant non per ignorantiam, sed per scientiam blasphemare; nobisque ipsis magistris eorum hoc tam magnum importamus exitium, ut propter hæreticos capiendos prius efficiamur, quod certum est, Dei blasphematores, quo possimus propter eos, quod incertum est, liberandos, veritatis ejus esse doctores.

9. Cum igitur blasphemare Deum doceamus nostros, ut eos Priscillianistæ credant suos; videamus quid mali dicant ipsi, quando propterea mentiuntur, ut eos nostros esse credamus. Anathematizant Priscillianum, et ad nostrum arbitrium detestantur; dicunt animam creaturam Dei esse, non partem; execrantur Priscillianistarum falsa martyria; catholicos episcopos, a quibus illa hæresis nudata, oppugnata, prostrata est, magnis efferunt laudibus, et cætera hujusmodi. Ecce ipsi vera dicunt quando mentiuntur, non quo simul possit hoc ipsum verum esse quod mendacium est; sed in alio quando mentiuntur, in alio vera dicunt: quando enim nostros se esse mentiuntur, de fide catholica vera dicunt. Ac per hoc ipsi, ne Priscillianistæ inveniantur, loquuntur mendaciter vera: nos autem, ut eos inveniamus, non solum mendaciter loquimur, ut ad illos pertinere credamus; sed etiam falsa loquimur, quæ ad illorum errorem pertinere cognovimus. Itaque illi quando nostri putari volunt, et falsum est ex parte, et verum est ex parte quod dicunt; falsum est enim eos nostros esse, verum est autem animam partem Dei non esse: nos vero quando ad eos pertinere putari volumus, falsum est utrumque quod dicimus, et Priscillianistas nos esse, et animam partem Dei esse. Illi itaque Deum laudant, non blasphemant, quando se occultant; et

quando se non occultant, sed sua proferunt, blasphemare se nesciunt. Ideo si ad fidem catholicam convertantur, consolantur semetipsos, quia possunt dicere quod Apostolus, qui cum inter cætera dixisset, *Prius fui blasphemus; Misericordiam, inquit, consecutus sum, quia ignorans feci* (I Tim. 1, 15). Nos contra, ut se nobis aperiant, si hoc quasi justum mendacium fallendis eis capiendisque proferimus, profecto et ad blasphematores Priscillianistas pertinere nos dicimus, et ut nobis credant, sine excusatione ignorantiae blasphemamus. Neque enim catholicus, qui blasphemando vult hæreticus credi, potest dicere, *ignorans feci*.

CAPUT VI. — 10. *Negare Christum coram hominibus vel mendaciter et fide, nunquam licet. Objection. Responsio. Confutatur itidem quæ objectari possunt. Corde credere non sufficit, nisi et ore non negetur Christus. Ut intelligendus Psalmus 14, v. 5, ubi laudatur loquens veritatem in corde. Item Apostolus præcipiens ut loquamur veritatem cum proximo. Veritatem non veritate prædicantes tolerati, non falsitatem annuntiantes. Semper, frater, in talibus causis cum timore recolendum est, Quicumque me negaverit coram hominibus, negabo eum coram Patre meo qui in caelis est* (Matth. x, 35). An vero Christum coram hominibus non negat, qui eum coram Priscillianistis negat, ut eos latentes blasphemio mendacio nudet et capiat? Quis autem dubitat, obsecro te, negari Christum, cum sicuti est verus, ita non esse dicitur; et sicut eum priscillianista credit, ita esse dicitur?

11. Sed occultos lupos, inquires, indutos pellibus ovium et dominicum gregem latenter graviterque vastantes, aliter invenire non possumus. Unde ergo innotuerunt Priscillianistæ, priusquam hujus mendacii fuisset excogitata venatio? unde ad ipsius auctoris illorum, profecto astutioris, et ideo tectioris; cubile perventum est? unde tot tantique manifestati atque damnati, et cæteri innumerabiles partim correcti, partim velut correcti, et in Ecclesiam miserantem collecti sunt? Multas enim vias dat Dominus, quando miseretur, quibus ad eorum perveniatur indaginem: quarum duæ sunt aliis feliciores¹; ut vel ab eis quos seducere voluerunt, aut ab eis quos jam seduxerant, resipiscentibus conversisque monstrentur. Quod facilius fit, si nefarius eorum error, non mendacibus captationibus, sed veracibus disputationibus evertatur. Quibus conscribendis operam te oportet impendere, quoniam Dominus donavit ut possis: quæ scripta salubria quibus eorum perversitas insana destruitur, cum magis magisque innotuerint, et a Catholicis vel antistitibus qui loquuntur in populis, vel a quibusque studiosis zelo Dei plenis, fuerint usquequaque diffusa; hæc erunt sancta retia, quibus capiuntur veraciter, non mendaciter inquirantur. Sic enim capti, aut ultro quid fuerint fatebuntur, et alios quos in sua mala societate noverunt, vel concorditer corrigent, vel misericorditer prodent: aut si eos pudēbit fateri quod diuturna simulatione texerunt,

¹ sola editio Lov., *faciliores*.

occulta manu Dei medicante sanabuntur.

12. Sed multo facilius, inquires, eorum latibula penetramus, si quod sunt nos esse mentiamur. Hoc si liceret aut expediret, potuit Christus præcipere ovibus suis, ut lupinis amictæ pellibus ad lupos venirent, et eos hujus artis fallaciis invenirent: quod eis non dixit, nec quando eas in medium luporum se missurum esse prædixit (Matth. x, 16). Sed dices: Non erant tunc inquirendi, cum essent apertissimi lupi; sed eorum morsus et sævitia perferenda. Quid, cum tempora posteriora prænuntians, in vestitu ovium dixit rapaces lupos esse venturos? nonne ibi erat locus ut hæc moneret et diceret: Et vos ut eos inveniatis, assumite vestitum luporum, intrinsecus autem oves manete? Non hoc ait: sed cum dixisset, *Multi ad vos venient in vestitu ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces; non addidit, Ex mendaciis vestris, sed, Ex fructibus eorum cognoscetis eos* (Id. vii, 15, 16). Veritate sunt cavenda, veritate capienda, veritate occidenda mendacia. Absit ut blasphemias ignorantium, scienter blasphemando vincamus: absit ut mala fallacium imitando caveamus. Quomodo enim cavebimus, si ut caveamus, habebimus? Si enim ut capiatur qui blasphemat nesciens, blasphemabo sciens; pejus est quod ago, quam quod capio. Si ut inveniatur qui Christum negat nesciens, ego Christum negabo sciens; ad perditionem me secuturus est quem sic invenero: si quidem ut illum inveniam, prior pereō.

13. An forte qui eo modo Priscillianistas invenire molitur, ideo non negat Christum, quia ore depromit quod corde non credit? Quasi vero (quod et paulo ante jam dixi) cum dictum esset, *Corde creditur ad justitiam; incassum est additum, ore confessio fit ad salutem* (Rom. x, 10)? Nonne pene omnes qui Christum coram persecutoribus negaverunt, quod de illo credebant, corde tenuerunt; et tamen ore ad salutem non confitendo perierunt, nisi qui per poenitentiam revixerunt? Quis ita evanescat¹, ut existimet apostolum Petrum hoc habuisse in corde quod in ore, quando Christum negavit? Nempe in illa negatione intus veritatem tenebat, et foris mendacium proferebat. Cur ergo lacrymis diluit quod ore negaverat (Matth. xxvi, 69-75), si saluti sufficiebat quod corde credebatur? cur loquens in corde suo veritatem, tam amaro fletu punivit mendacium quod ore deprompsit, nisi quia magnam vidit esse perniciem, quod corde quidem credidit ad justitiam, sed ore non confessus est ad salutem?

14. Quapropter illud quod scriptum est, *Qui loquitur veritatem in corde suo; non sic accipiendum est, quasi retenta in corde veritate, loquendum sit in ore mendacium. Sed ideo dictum est, quia fieri potest ut loquatur quisque ore veritatem, quæ nihil ei prosit, si eam in corde non teneat, id est, si quod loquitur ipse non credat: sicut hæretici, maximeque iidem Priscillianistæ faciunt, cum catholicam veritatem non quidem credunt, sed tamen loquuntur, ut nostri esse*

¹ Cygirannensis Ms., *vesane sciat*. Forte pro, *vesane sentiat*.

credantur. Loquuntur ergo veritatem in ore suo, non in corde suo. Propterea distinguendi erant ab illo de quo dictum est, *Qui loquitur veritatem in corde suo*. Hanc autem veritatem catholicus sicut in corde loquitur, quia ita credit; ita et in ore debet, ut ita prædicet: contra istam vero nec in corde nec in ore habeat falsitatem, ut et corde credat ad justitiam, et ore confessionem faciat ad salutem. Nam et in illo psalmo cum dictum esset, *Qui loquitur veritatem in corde suo*; mox etiam hoc additum est, *Qui non egit dolum in lingua sua* (Psal. xiv, 5).

15. Et illud quod Apostolus ait, *Deponentes mendacium, loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo, quia sumus invicem membra* (Ephes. iv, 25); absit ut sic intelligamus, tanquam loqui mendacium permiserit cum eis qui nondum sunt nobiscum membra corporis Christi. Sed ideo dictum est, quia unusquisque nostrum hoc debet quemque deputare, quod eum vult fieri, etiam si nondum factus est: sicut Dominus alienigenam Samaritanum proximum ejus ostendit, cum quo misericordiam fecit (Luc. x, 30-37). Proximus ergo habendus est, non alienus, cum quo id agendum est, ne remaneat alienus: et si propter id quod nondum est fidei nostræ sacramentique participes factus, aliqua illi occultanda sunt verâ, non tamen ideo dicenda sunt falsa.

16. Fuerunt enim etiam temporibus Apostolorum, qui veritatem non veritate¹, id est, non veraci animo prædicarent: quos dicit Apostolus Christum annuntiasse non caste, sed per invidiam et contentionem. Ac per hoc etiam tunc nonnulli tolerati sunt annuntiantes non casto animo veritatem: non tamen ulli laudati sunt tanquam annuntiantes casto animo falsitatem: Denique de illis dicit, *Sive occasione, sive veritate Christus annuntietur* (Philipp. i, 15-18): nullo modo autem diceret, ut postea Christus annuntietur, prius negetur.

17. Quocirca multis quidem modis possunt latentes hæretici vestigari, nec catholica fide vituperata, nec hæretica impietate laudata.

CAPUT VII. — *Mendacium nulla velut bona intentione admittendum. Facta alia ex fine vel bona vel mala redduntur, alia sunt per se peccata: hæc nullo quasi bono fine facienda.* Sed si aliter omnino non posset educi de cavernis suis hæretica impietas, nisi a tramite veritatis lingua catholica deviare; tolerabilius illa occultaretur, quam ista præcipitaretur; tolerabilius in suis foveis delitescerent vulpes, quam propter illas capiendas in blasphemix foveam caderent venatores; tolerabilius perfidia Priscillianistarum veritatis velamine tegetetur, quam fides Catholicorum ne a Priscillianistis mentientibus laudaretur, a Catholicis credentibus negaretur. Nam si propterea justa sunt, non qualiacumque, sed blasphema mendacia, quia hoc animo fiunt ut occulti hæretici detegantur; poterunt isto modo, si eodem animo fiant, casta esse adulteria. Quid si enim ex numero Priscillianistarum impudicarum aliqua femina injiciat oculum in catholicum Jo-

seph, eique promittat prodituram se latebras eorum, si ab illo impetraverit stuprum, certumque sit eam, si ei consensum fuerit, quod pollicita est impleturam? faciendumne censebimus? an intelligemus nequaquam tali pretio merces ejusmodi comparandas? Cur ergo non eruimus¹ capiendos hæreticos carne in adulterium defluente, et eruendos putamus ore in blasphemiam fornicante²? Aut enim licebit utrumque pari ratione defendere, ut ideo hæc non esse dicantur injusta, quia ea facta sunt intentione qua deprehenderentur injusti: aut si sana doctrina nec propter inveniendos hæreticos vult nos cum feminis impudicis saltem corpore, non mente, misceri, profecto nec propter inveniendos hæreticos vult a nobis saltem voce, non mente, aut immundam hæresim prædicari, aut castam catholicam blasphemari. Quia et ipsum mentis imperium, cui debet omnis inferior motus hominis obedire, digno non carebit opprobrio, quando fit, quod fieri non oportet, seu membro, seu verbo. Quanquam etiam cum verbo fit, membro fit: quoniam lingua membrum est qua fit verbum: nec ullum factum nostrum membro ullo paritur, nisi quod prius corde concipitur; vel potius intus cogitando et consentiendo jam partum, foras editur faciendo per membrum. Non itaque animus a facto excusatur, quando dicitur aliquid non ex animo fieri, quod tamen non fieret, nisi animus faciendum esse decerneret.

18. Interest quidem plurimum, qua causa, quo fine, qua intentione quid fiat: sed ea quæ constat esse peccata, nullo bonæ causæ obtentu, nullo quasi bono fine, nulla velut bona intentione facienda sunt. Ea quippe opera hominum, sicut causas habuerint bonas, seu malas, nunc sunt bona, nunc mala, quæ non sunt per se ipsa peccata: sicut victum præbere pauperibus, bonum opus est, si fit causa misericordiæ cum recta fide; sicut concubitus conjugalis, quando fit causa generandi, si ea fide fiat ut gignantur regenerandi. Hæc atque hujusmodi secundum suas causas opera sunt bona vel mala; quia eadem ipsa si habeant malas causas, in peccata vertuntur: velut si jactantiæ causa pauper pascitur; aut lasciviæ causa cum uxore concumbitur; aut filii generantur, non ut Deo, sed ut diabolo nutriantur. Cum vero jam opera ipsa peccata sunt, sicut furta, stupra, blasphemix, vel cætera talia; quis est qui dicat causis bonis esse facienda, ut vel peccata non sint, vel, quod est absurdius, justa peccata sint? Quis est qui dicat: Ut habeamus quod demus pauperibus, faciamus furta divitibus; aut, testimonia falsa vendamus, maxime si non inde innocentes læduntur, sed nocentes potius damnaturis iudicibus eruuntur? Duo enim bona fiunt hujus venditione mendacii, ut et pecunia sumatur unde inops alatur, et iudex fallatur ne homo puniatur. Testamenta etiam si possimus, cur non vera supprimimus, et falsa supponimus, ut hæreditates vel legata non habeant indigni, qui nihil ex eis operantur boni; sed hi potius

¹ Am. et Mss., non emimus: et infra loco, eruendos, habent, emendos.

² Aliquot Mss., in blasphemiam fornicante.

¹ Sic Mss. Editi autem, non veraciter.

a quibus esurientes pascuntur, nudi vestiuntur, peregrini suscipiuntur, captivi redimuntur, ecclesiae construuntur? Cur enim non fiant illa mala propter haec bona, si propter haec bona nec illa sunt mala? Jamvero si aliqua immunda et divites feminae videantur amatores et stupratores suos insuper ditaturae; cur non et has partes atque artes suscipiat vir misericors, quibus pro tam bona causa utatur, ut habeat unde indigentibus largiatur; nec audiat Apostolum dicentem, *Qui furabatur, jam non furetur; magis autem laboret operans manibus suis bonum, ut habeat unde tribuere¹ cui opus est (Ephes. iv, 28)*? Si quidem non solum ipsum furtum, verum etiam falsum testimonium, et adulterium, et omne opus malum non erit malum, sed bonum, si ea causa perpetretur, ut sit unde fiat bonum. Quis ista dicat, nisi qui res humanas omnesque conatur mores legesque subvertere? Quod enim sceleratissimum facinus, quod turpissimum flagitium, quod impiissimum sacrilegium non dicatur posse fieri recte atque juste; nec impune tantum, verum etiam gloriose, ut in eo perpetrando, non solum supplicia nulla timeantur, sed sperentur et praemia: si semel concesserimus in omnibus malis operibus hominum ideo non quid fiat, sed quare fiat esse quaerendum; ut quaecumque propter bonas causas facta inveniuntur, nec ipsa mala esse judicentur? At si iustitia merito punit furem, etiam qui dixerit et ostenderit ideo se subtraxisse superflua diviti, ut praebere necessaria pauperi; si merito punit falsarium, etiam qui se ideo testamentum alienum corrupisse docuerit, ut ille haeres esset qui facturus inde fuerat eleemosynas largas, non ille qui nullas; si merito punit adulterum, etiam qui demonstraverit misericordia se fecisse adulterium, ut per illam cum qua fecit, de morte hominem liberaret; postremo, ut ad rem de qua quaestio est propius accedamus, si merito punit eum qui feminae alicui Priscillianistarum turpitudinis consciae, propterea se adulterino concubitu miscuit, ut ad eorum latebras perveniret: obsecro te, cum dicat Apostolus, *Nec exhibeatis membra vestra arma iniquitatis peccato (Rom. vi, 13)*; et ideo nec manus, nec corporis genitalia, nec alia membra flagitiis exhibere debeamus, ut Priscillianistas invenire possimus; quid nos lingua, quid totum os nostrum, quid organum vocis offendit, ut haec exhibeamus arma peccato, tantoque peccato, ubi Deum nostrum, ut Priscillianistas apprehensos ab ignorantiae blasphemis eruamus²; sine excusatione ignorantiae blasphememus?

CAPUT VIII. — 19. *Peccatum esse ex intentione aliud alio levius; non tamen faciendum levius, quod saepe alterius generis peccato gravius est.* Dicit aliquis: Ergo aequandus est fur quilibet ei furi qui misericordiae voluntate furatur? Quis hoc dixerit? Sed horum duorum non ideo est quisquam bonus, quia peior est unus. Peior est enim qui concupiscendo, quam qui miserando furatur: sed si furtum omne peccatum est, ab omni furto est abstinendum. Quis enim dicat esse

peccandum, etiamsi aliud sit damnabile; aliud veniale peccatum? Nunc autem quaerimus, si hoc aut illud quisque fecerit, quis non peccabit, sive peccabit; non quis gravius leviusve peccabit. Nam et ipsa furta levius utique puniuntur lege, quam stupra: sunt autem utraque peccata, quamvis alia leviora, alia graviora; ita ut levius habeatur furtum quod concupiscendo, quam stuprum quod subveniando committitur. In suo quippe genere aliis ejusdem generis peccatis leviora fiunt, quae bono animo videntur admitti; cum tamen et ipsa alterius generis peccatis ipso suo genere levioribus inveniantur esse graviora. Gravius est enim avaritia, quam misericordia furtum facere; itemque stuprum gravius est luxuria, quam misericordia perpetrare: et tamen gravius est adulterare misericordia, quam furari avaritia. Neque nunc agitur quid sit levius sive gravius, sed quae sint peccata vel non sint. Nemo enim dixerit debuisse peccari, ubi constat esse peccatum: sed debere dicimus, si ita vel ita peccatum est, ignosci vel non ignosci.

CAPUT IX. — 20. *Peccata compensativa nec ipsa admittenda esse. Factum Loth offerentis filias suas constupratoribus Sodomitae. Exemplum Loth timore tunc perturbati non imitandum. Nec exemplum David praeter ira jurantis. Quid David, quidve ipsi Loth faciendum fuerat. Loth a peccato defendi quomodo vix possit. Facta a sanctis non omnia in mores transferenda.* Verum, quod fatendum est, ita humanos animos quaedam compensativa peccata perturbant, ut etiam putentur debere laudari, ac potius recte facta dicantur. Quis enim dubitet esse grande peccatum, si pater filias suas prostituat fornicationibus impiorum? Et tamen existit causa qua hoc vir justus debere se facere existimaret, quando Sodomitae nefario libidinis impetu hospitibus ejus irruebant. Ait enim: *Sunt mihi duae filiae quae non cognoverunt virum: producam illas ad vos, et utimini eis quomodo placuerit vobis; tantum in viros istos ne faciatis iniquum, propterea quia intraverunt sub tectum tignorum meorum (Gen. xix, 8)*. Quid hic dicemus? Nonne ita illud scelus quod Sodomitae hospitibus illius viri justae facere conabantur horremus, ut quidquid fieret ne hoc fieret, arbitremur fuisse faciendum? Movet etiam maxime persona facientis, quae merito justitiae liberabatur a Sodomis: ut quoniam minus malum est feminas quam viros perpeti stuprum, etiam hoc ad justitiam justae illius pertinuisse dicatur, quod in filiabus hoc maluit fieri quam in hospitibus suis; non tantum id volens animo, verum et offerens verbo, et si illi assensi fuissent impleturus et facto. Sed si hanc peccatis aperuerimus viam, ut committamus minora ne alii majora committant; lato limite, imo nullo limite; sed convulsis et remotis omnibus terminis infinito spatio cuncta intrabunt atque regnabunt. Quando enim fuerit definitum peccandum esse homini minus, ne alius peccet amplius; profecto et furis nostris supra cavebuntur aliena, et incesta stupris; et si qua impietas visa fuerit etiam peior incestis, incesta quoque facienda dicentur a nobis, si eo modo agi potuerint, ut illa impietas non

¹ Sic Mss. Editi vero, *unde tribuat.*

² Soli editi, *servemus.*

committatur ab aliis : et in singulis quibusque generibus peccatorum, et furta pro furtis, et stupra pro stupris, et incesta pro incestis, et sacrilegia pro sacrilegiis facienda putabuntur : nostra pro alienis, non solum minora pro majoribus, verum etiam si ad ipsa summa et pessima veniatur, pauciora pro pluribus ; si se ita rerum verset incursus, ut aliter alii non se abstineant a peccatis, nisi minus aliquanto, sed tamen peccantibus nobis ; ita ut omnino ubi dixerit inimicus (a) qui habuerit huiusmodi potestatem ¹, Nisi tu scelertus fueris, ego scelerator ero, aut nisi tu hoc scelus feceris, ego talia plura faciam ; scelus nobis videamur admittere, si velimus ab scelere temperare. Hoc sapere quid est, nisi desipere, vel potius insanire ? A mea quippe iniquitate, non ab aliena, sive in me, sive in alios perpetrata, mihi est cavenda damnatio. *Anima enim quae peccaverit, ipsa morietur (Ezech. xviii, 4).*

21. Si ergo peccare, ne gravius vel in nos vel in quoslibet alii peccent, procul dubio non debemus ; considerandum est in eo quod fecit Loth, utrum exemplum sit quod imitari, an potius quod vitare debeamus. Magis enim videtur intuentum et notandum, cum tam horrendum malum ex impietate flagitiosissima Sodomitarum suis impenderet hospitibus, quod cupe- ret depellere, nec valeret, sic etiam iusti animum potuisse turbari, ut vellet facere quod non humani timoris nebulosa tempestas, sed divini juris tranquilla serenitas, si consulatur a nobis, faciendum non esse clamabit ; et jubebit potius ut sic nostra peccata caveamus, ne ullorum prorsus alienorum peccatorum timore peccemus. Aliena quippe ille vir iustus timendo peccata, quae nisi consentientes inquinare non possunt, perturbatus non attendit suum, quo voluit subdere filias libidinibus impiorum. Haec quando in Scripturis sanctis legimus, non ideo quia facta credimus etiam facienda credamus ; ne violemus praecpta, dum passim sectamur exempla. An vero quia iuravit David se occisurum esse Nabal, et clementia consideratione ² non fecit (I Reg. xxv, 22-35), propterea illum imitandum esse dicemus, ut temere iuremus nos esse facturos, quod non esse faciendum postea videamus ? Sed sicut illum timor, ut prostituere filias vellet ; sic istum, ut temere iuraret, ira turbavit. Denique si de ambobus interrogando ut dicerent cur haec fecerint, fas nobis esset inquirere, posset ille respondere, *Timor et tremor venerunt super me, et contexerunt me tenebrae (Psal. liv, 6)* ; posset etiam dicere iste, *Turbatus est pro ira oculus meus (Psal. vi, 8)* : ut non miraremur vel illum in timoris tenebris, vel istum oculo turbato non vidisse quod videndum fuit, ne facerent quod faciendum non fuit.

22. Et sancto quidem David iustius dici potuit quod nec irasci debuit, quamvis ingrato et reddenti mala pro bonis ; sed etsi ut homini ira subrepsit, non utique tantum debuit prevalere, ut se facturum iuraret, quod aut sciendo faceret, aut pejerando non faceret ; illi autem inter libidinosas insanias Sodomi-

tarum constituto quis auderet dicere, Etiam si tui hospites in tua domo, quo eos intrare humanitate violentissima compulisti, ab impudicis apprehensi et oppressi muliebria patiantur, nihil timeas, nihil cures, non expavescas, non horrescas, non contremiscas ? quis haec vel illorum sceleratorum socius hospiti pro dicere auderet ? Sed plane rectissime diceretur, Age quidquid potes, ne fiat quod merito times : sed non te timor iste compellat, ut facias quod in se filiae tuae fieri si voluerint, facient cum Sodomitis te auctore nequitiam ; si autem noluerint, patientur a Sodomitis te auctore violentiam. Noli facere magnum scelus tuum, dum majus ³ horrescis alienum : quantumlibet enim distet inter tuum et alienum, hoc erit tuum, illud alienum. Nisi forte pro defensione huius viri in eas se quispiam coarctet angustias, ut dicat : Quoniam accipere quam facere praestat injuriam, hospites autem illi non erant utique facturi injuriam, sed passuri ; maluit vir iustus filias suas injuriam pati, quam hospites suos, eo jure quo filiarum dominus erat ; et noverat non eas peccare, si id fieret, quia peccantes potius, quibus non consentirent, sine peccato proprio sustinerent. Denique non se ipsae stuprandas, quamvis pro masculis feminas, pro illis hospitibus obtulerunt, ne reas eas faceret non permissio libidinis alienae, sed suae consensio voluntatis. Nec pater earum hoc in se fieri permittebat, cum hoc facere conarentur quibus hospites non prodebat ; quamvis minus mali esset quod in uno, quam si fieret in duobus ; sed quantum poterat resistebat, ne ipsum quoque ullus proprius macularet assensus, quem libidinosus furor etiam si prevaluisset corporis viribus, tamen non consentientem non maculasset alienus. In filiabus autem non peccantibus nec ipse peccabat, quia non eas peccare si opprimerentur invitae, sed peccantes ferre faciebat : tanquam si ab improbis ut sui servi caederentur offerret, ne hospites ejus paterentur caedis injuriam. De qua re non disputabo, quia longum est, utrum vel dominus jure suae potestatis recte sic utatur in servo, ut servum suum caedi faciat innocentem, ne amicus ejus etiam ipse innocens in domo ejus a violentis improbis vapulet. Sed certe David nullo modo recte dicitur iurare debuisse se esse facturum, quod postea cerneret se facere non debere. Unde constat quod non omnia quae a sanctis vel iustis viris legimus facta, transferre debemus in mores ; sed etiam hinc discere quam late pateat, et ad quos usque perveniat quod Apostolus ait : *Fratres, et si praecipuus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite huiusmodi in spiritu lenitatis, intendens te ipsum, ne et tu tenteris. (Galat. vi, 1).* Praecipua enim sunt istae in quibus delinquitur, dum quid faciendum sit aut ad horam non videtur, aut et qui viderit vincitur ; ut scilicet fiat peccatum, cum vel lateat veritas, vel compellit infirmitas.

CAPUT X. — 23. *Exempla pro mendacio quaesita in Scripturis expendenda. Aliud est occultare veritatem, aliud proferre mendacium. Abraham et Isaac de-*

¹ Nonnulli codices, *hujus mundi.*

² Sic Mss: At editi, *clementi consideratione.*

(a) Forte, *iniquus.*

³ Sic Am. et Mss. At Er. et Lov., *magis.*

feruntur a mendacio. Factum Jacob non esse mendacium. Tropi non sunt mendacia. Metaphora. Antiphrasis. Tropi in Scripturis quare. In omnibus autem actibus nostris maxime etiam bonos turbant compensativa peccata; ita ut nec peccata existimentur, si habeant tales causas propter quas fiant, et in quibus videatur peccari potius si non fiant. Et præcipue de mendaciis hoc in hominum opinione prævaluit, ut peccata non putentur illa mendacia, quinimo et recte facta esse credantur, quando quisque pro ejus cui falli expedit utilitate mentitur, aut ne aliis noceat qui nociturus videtur, nisi mendaciis evitetur. Ad hæc mendaciorum genera defendenda, plurima de Scripturis sanctis suffragari putantur exempla. Non autem hoc est occultare veritatem, quod est proferre mendacium. Quamvis enim omnis qui mentitur velit celare quod verum est, non tamen omnis qui vult quod verum est celare mentitur. Plerumque enim vera non mentiendo occulimus, sed tacendo. Neque enim mentitus est Dominus, ubi ait: *Multa habeo vobis dicere, sed non potestis illa portare modo* (Joan. xvi, 12). Vera tacuit, non falsa locutus est; quibus veris audiendis eos minus idoneos judicavit. Quod si eis hoc ipsum non indicasset, id est, non eos posse portare quæ dicere noluit, occultaret quidem nihilominus aliquid veritatis, sed posse hoc recte fieri forsitan nesciremus, aut non tanto firmaremur exemplo. Unde qui asserunt aliquando esse mentiendum, non convenienter commemorant Abraham hoc fecisse de Sara, quam sororem suam dixit. Non enim dixit, Non est uxor mea; sed dixit, *Soror mea est*: quod erat revera tam propinqua genere, ut soror non mendaciter diceretur. Quod et postea jam sibi ab illo qui abduxerat ea reddita confirmavit, respondens illi et dicens, *Et vere soror mea est de patre, non de matre* (Gen. xx, 2, 12): hoc est de paterno genere, non de materno. Aliquid ergo veri tacuit, non falsi aliquid dixit, quando tacuit uxorem, dixit sororem. Hoc et filius ejus fecit Isaac: nam et ipsum novimus propinquam suam conjugem fuisse sortitum (*Id.* xxvi, 7, et xxiv). Non est ergo mendacium cum silendo absconditur verum, sed cum loquendo promitur falsum.

24. Jacob autem quod matre fecit auctore, ut patrem fallere videretur, si diligenter et fideliter attendatur, non est mendacium, sed mysterium. Quæ si mendacia dixerimus, omnes etiam parabolæ ac figuræ significandarum quarumcumque rerum, quæ non ad proprietatem accipiendæ sunt, sed in eis aliud ex alio est intelligendum, dicentur esse mendacia: quod absit omnino. Nam qui hoc putat, tropicis etiam tam multis locutionibus omnibus potest hanc importare calumpniam; ita ut et ipsa quæ appellatur metaphora, hoc est de re propria ad rem non propriam verbi alicujus usurpata translatio, possit ista ratione mendacium nuncupari. Cum enim dicimus fluctuare segetes, gemmare vites, floridam juventutem, niveam canitiem; procul dubio fluctus, gemmas, florem, nivem, quia in his rebus non invenimus, in quas hæc verba aliunde transtulimus, ab istis mendacia putabuntur.

Et petra Christus (I Cor. x, 4), et cor lapideum Judæorum (Ezech. xxxvi, 26): item leo Christus (Apoc. v, 5), et leo diabolus (I Petr. v, 8), et innumerabilia talia dicentur esse mendacia. Quid quod hæc tropica locutio usque ad eam pervenit, quæ appellatur antiphrasis, ut dicatur abundare quod non est, dicatur dulce quod acidum est; lucus quod non luceat, Parcæ quod non parcant. Unde illud est in Scripturis sanctis, *Si non in faciem benedixerit tibi* (Job ii, 5): quod diabolus ait Domino de sancto Job, et intelligitur, *Maledixerit*. Quo verbo et Nabuthei fictum crimen a calumpniantibus nominatum est. Dictum est enim quod benedixerit regi (III Reg. xxi, 15); hoc est, maledixerit. Ili omnes modi locutionum mendacia putabuntur, si locutio vel actio figurata in mendacio deputabitur. Si autem non est mendacium, quando ad intelligentiam veritatis aliud ex alio significantia referuntur; profecto non solum id quod fecit aut dixit Jacob patri ut benediceretur, sed neque illud quod Joseph velut illudendis locutus est fratribus (Gen. xlii), neque quod David simulavit insaniam (I Reg. xxi, 15), nec cætera hujusmodi mendacia judicanda sunt, sed locutiones actionesque prophetiæ ad ea quæ vera sunt intelligenda referendæ. Quæ propterea figuratis velut amictibus obteguntur, ut sensum pie quærentis exerceant, et ne nuda ac prompta vilescant. Quamvis quæ aliis locis aperte ac manifeste dicta didicimus, cum ea ipsa de abditis eruuntur, in nostra quodam modo cognitione renovantur, et renovata dulcescunt. Nec invidentur discentibus, quod his modis obscurantur: sed commendantur magis, ut quasi subtracta desiderentur ardentius, et inveniantur desiderata jucundius. Tamen vera, non falsa dicuntur; quoniam vera, non falsa significantur, seu verbo seu facto: quæ significantur enim, utique ipsa dicuntur. Putantur autem mendacia, quoniam non ea quæ vera¹ significantur, dicta intelliguntur; sed ea quæ falsa sunt, dicta esse creduntur. Hoc ut exemplis fiat planius, id ipsum quod Jacob fecit, attende. Hædinis certe pellibus membra contextit: si causam proximam requiramus, mentitum putabimus; hoc enim fecit ut putaretur esse qui non erat: si autem hoc factum ad illud propter quod significandum revera factum est referatur; per hædinas pelles peccata, per eum vero qui eis se operuit, ille significatus est qui non sua, sed aliena peccata portavit. Verax ergo significatio nullo modo mendacium recte dici potest. Ut autem in facto, ita et in verbo. Nam cum ei pater dixisset, *Quis es tu, fili?* ille respondit, *Ego sum Esau primogenitus tuus* (Gen. xxvii, 16-19). Hoc si referatur ad duos illos geminos, mendacium videbitur: si autem ad illud propter quod significandum ista gesta dictaque conscripta sunt, ille est hic intelligendus in corpore suo, quod est ejus Ecclesia, qui de hac re loquens ait, *Cum videritis Abraham, et Isaac, et Jacob, et omnes Prophetas in regno Dei, vos autem expelli foras. Et venient ab oriente et occidente et aquilone et austro, et accumbent in regno Dei: et ecce sunt novissimi*

¹ sola editio Lov., vere.

qui erant primi, et sunt primi qui erant novissimi (Luc. xiii, 28-30). Sic enim quodam modo minor majoris primatum frater abstulit atque in se transtulit fratris. Cum igitur tam vera tamque significantur veraciter, quid hic debet putari factum dictumve mendaciter? Cum enim quæ significantur, non utique non sunt in veritate, sed sunt seu præterita, seu præsentia, seu futura; procul dubio vera significatio est, nullumque mendacium. Sed nimis longum est in hac significatione prophetica enucleate cuncta rimari, in quibus palmam veritas habet, quia ut significando prænuntiata sunt, ita consequendo claruerunt.

CAPUT XI. — 25. *Tripartita ratio disputandi adversus eos qui Scripturas divinas mendaciis suis adhibere patronas volunt.* Neque id isto sermone suscepi, quod ad te magis pertinet, qui Priscillianistarum latebras aperuisti, quantum ad eorum attinet dogmata falsa atque perversa; ne ita investigata videantur quasi docenda fuerint, et non redarguenda. Magis ergo¹ fac ut expugnata jaceant, quæ fecisti ut prodita pateant: ne dum volumus ad indaginem hominum fallacium pervenire, ipsas falsitates sinamus tanquam insuperabiles permanere; cum potius debeamus et in latentium cordibus destruere falsitates, quam parcendo falsitatibus invenire fallaces. Porro inter illa dogmata eorum, quæ subvertenda sunt, etiam hoc est utique quod dogmatizant, ad occultandam religionem religiosos debere mentiri, in tantum ut non solum de aliis rebus ad doctrinam religionis non pertinentibus, sed de ipsa quoque religione mentiendum sit, ne patescat alienis; ut videlicet negandus sit Christus, quo possit inter inimicos suos latere christianus. Etiam hoc, obsecro te, dogma impium nefariumque subverte, propter quod astruendum argumentantes de Scripturis colligunt testimonia, quibus videantur non solum ignoscenda vel toleranda, verum et honoranda mendacia. Ad te igitur pertinet, sectam detestabilem cum refellis, sic accipienda monstrare ista testimonia Scripturarum, ut vel doceas non esse quæ putantur esse mendacia, si eo modo intelligantur, quo intelligenda sunt; vel imitanda non esse etiam quæ manifestum est esse mendacia; vel certe ad extremum de his saltem rebus quæ ad doctrinam religionis pertinent, nullo modo esse mentiendum. Sic enim vere funditus evertuntur, dum evertitur ubi delitescunt: ut eo ipso minime sectandi et maxime cavendi judicentur, quo se ad occultandam hæresim suam profitentur esse mendaces. Hoc in eis est primitus expugnandum, hoc eorum velut idoneum munimentum veritatis ictibus feriendum atque dejiciendum. Nec eis quam non habebant, alia latebra quo confugiant est præbenda: ut si forte ab his prodantur, quos conati fuerint seducere, nec potuerint, dicant, Tentare illos volumus, quoniam prudentes catholici docuerunt ad inveniendos hæreticos id esse faciendum. Sed aliquanto commendatius oportet ut dicam, cur ista mihi videatur tripartita ratio disputandi adversus eos qui patronas mendaciis suis volunt adhibere divinas Scri-

pturas: ut prius ostendamus nonnulla quæ ibi putantur esse mendacia, non esse quod putantur, si recte intelligantur; deinde, si qua ibi mendacia manifesta sunt, imitanda non esse; tertio, contra omnes omnium opiniones, quibus videtur ad viri boni officium pertinere aliquando mentiri, omni modo tenendum, in doctrina religionis nullo modo esse mentiendum. Hæc enim tria tibi² exsequenda paulo ante commendavi, et quodam modo injunxi.

CAPUT XII. — 26. *Exempla mentiendi quædam ex veteribus Scripturis vere talia, ex Novo autem Testamento nulla proferri. Simulatio Petri et Barnabæ merito reprehensa a Paulo. Non mendaciter observata a Paulo Legis quædam cæremonia: Paulus non mentiundo, sed compatiendo omnibus omnia factus. Mendacium quid sit.* Ad ostendenda ergo quæ putantur in Scripturis esse mendacia, non ea esse quod putantur, si recte intelligantur; non tibi parum adversus istos valere videatur, quod non de apostolicis, sed de prophetis Litteris inveniunt velut exempla mentiendi. Illa quippe omnia quæ nominatim commemorant ubi sit quisque mentitus, in eis Libris leguntur, in quibus non solum dicta, verum etiam facta multa figurata conscripta sunt³, quia et figurate gesta sunt. In figuris autem quod velut mendacium³ dicitur, bene intellectum verum invenitur. Apostoli verò in Epistolis suis aliter locuti sunt, aliterque conscripti Actus Apostolorum, jam videlicet revelato Testamento Novo, quod illis figuris prophetis velabatur. Denique in tot Epistolis apostolicis, atque in ipso tam grandi libro in quo actus eorum canonica veritate narrantur, non invenitur talis aliquis mentiens, ut de illo ab istis ad mentiendi licentiam proponatur exemplum. Quandoquidem illa Petri et Barnabæ simulatio qua Gentes judaizare cogebant, merito reprehensa atque correctæ est, et ne tunc noceret, et ne posteris ad imitandum valeret. Cum enim vidisset apostolus Paulus quia non recte ingrediuntur ad veritatem Evangelii, dixit Petro coram omnibus: *Si tu cum sis Judæus, Gentiliter et non Judaice vivis; quomodo Gentes cogis judaizare (Galat. ii, 13, 14)?* Id autem quod ipse fecit, ut quasdam observationes legitimas judaica consuetudine retinendo et agendo non se inimicum Legi Prophetisque monstraret, absit ut mendaciter eum fecisse credamus. De hac quippe re satis est ejus nota sententia, qua fuerat constitutum, nec Judæos qui tunc in Christum credebant prohibendos esse a paternis traditionibus, nec ad eas Gentiles cum Christiani fierent, esse cogendos: ut illa sacramenta quæ divinitus præcepta esse constaret, non tanquam sacrilegia fugerentur; nec tamen putarentur sic necessaria jam Novo Testamento revelato, tanquam sine iis quicumque converterentur ad Deum salvi esse non possent. Erant enim qui hoc putabant atque prædicabant, quamvis jam recepto Christi Evangelio, et eis simulate consenserant Petrus et Barnabas; ideoque cogebant Gentes judai-

¹ Lov., *tria ibi*. Alii codices, *tibi*.

² Duo Mss., *figurate conscripta sunt*.

³ Am. Er. et plures Mss., *velut mendium*.

⁴ Sorbonicus Ms., *et non magis redarguenda. Ergo, etc.*

zare. Id erat enim cogere, sic ea necessaria prædicare, tanquam et recepto Evangelio nulla sine illis salus esset in Christo. Hoc error quorundam putabat, hoc timor Petri simulabat, hoc libertas Pauli redarguebat. Quod ergo ait, *Omnia omnia factus sum, ut omnes lucrifacerem*; compatiendo id. fecit, non mentiendo. Fit enim quisque tanquam ille cui vult subvenire, quando tanta misericordia subvenit, quanta sibi subveniri vellet, si esset ipse in eadem miseria constitutus. Itaque fit tanquam ille, non quia fallit illum, sed quia se cogitat sicut illum. Unde illud est ejus apostoli, quod jam supra commemoravi: *Fratres, et si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite hujusmodi in spiritu mansuetudinis, intendens te ipsum, ne et tu tenteris* (Galat. vi, 1). Nam si propterea quia dixit, *Factus sum Judæis tanquam Judæus, et iis qui sub Lege erant, tanquam sub Lege* (I Cor. ix, 20-22); ideo putandus est mendaciter suscepisse Legis veteris sacramenta: debuit et Gentium idololatriam eodem modo mentiando suscipere, quia dixit etiam iis qui sine Lege erant tanquam sine Lege se factum, ut eos lucrifaceret: quod utique non fecit. Non enim alicubi sacrificavit idolis, aut adoravit illa figmenta; ac non potius libere tanquam martyr Christi detestanda et vitanda monstravit. De nullis igitur apostolicis actibus sive sermonibus isti proferunt imitanda exempla mentiendi. De prophetis ergo factis seu dictis ideo sibi videntur habere quod proferant, quia figuras prænuntiativas putant esse mendacia, eo quod mendaciis sint aliquando similia (a). Sed cum referuntur ad eas res propter quas significandas ita facta vel dicta sunt, reperiuntur significationes esse veraces, ac per hoc nullo modo esse mendacia. Mendacium est quippe falsa significatio cum voluntate fallendi. Non est autem falsa significatio, ubi etsi aliud ex alio significatur, verum est tamen quod significatur; si recte intelligatur.

CAPUT XIII. — 27. *Discutiuntur loca Evangelii quæ videntur patrocinari mendacio. Christus figurate nescire se finxit quod sciebat. Item prophæticæ et figurate se finxit longius ire.* Sunt quædam ejusmodi etiam Salvatoris in Evangelio, quia et ipse Dominus Prophetarum Propheta esse dignatus est. Talia sunt illa, ubi de muliere quæ fluxum sanguinis patiebatur, ait, *Quis me tetigit* (Luc. viii, 45)? et de Lazaro, *Ubi posuistis eum* (Joan. xi, 54)? Sic quippe interrogavit, quasi nesciens quod utique sciebat. Ac per hoc nescire se finxit, ut aliquid aliud illa velot ignorantia sua significaret: quæ significatio quoniam verax erat, mendacium profecto non erat. Eos namque significabant, sive illa fluxum sanguinis patiens, sive ille mortuus quatruiduanus, quos etiam qui cuncta sciebat quodam modo nesciebat. Nam et illa typum gerebat plebis Gentium, unde præmissa fuerat prophetia, *Populus quem non cognovi, servivit mihi* (Psal. xvii, 45): et Lazarus remotus a viventibus tanquam ibi jacebat per significativam similitudinem, ubi ille cujus vox est,

(a) Forte legendum, eo quod mendaciis sint aliqua non dissimilia.

Projectus sum a facie oculorum tuorum (Psal. xxx, 25). Et ideo tanquam nesciretur, a Christo, et illa quæ fuerit, et iste ubi positus fuerit, verbis interrogantis est figuratum, et omne vitatum veraci significatione mendacium.

28. Hinc est etiam illud quod commemorasti eos dicere, Dominum Jesum, posteaquam resurrexit, ambulasse in itinere cum duobus discipulis; et propinquantibus eis castello quo ibant, illum longius se ire finxisse: ubi evangelista dicens, *Ipsæ autem se finxit longius ire* (Luc. xxiv, 28); etiam ipsum verbum posuit, quo mendaces nimium delectantur, ut impune mentiantur: quasi mendacium sit omne quod fingitur, cum veraciter aliud ex alio significandi causa tam multa fingantur. Si ergo nihil aliud significasset Jesus in eo quod longius ire se finxit, merito judicaretur esse mendacium: porro autem si bene intelligatur, et ad id quod voluit significare referatur, invenitur esse mysterium. Alioquin erunt cuncta mendacia, quæ propter quamdam rerum significandarum similitudinem, cum gesta non sint, tanquam gesta narrantur. Unde est illa de duobus unius hominis filiis, majore qui mansit apud patrem suum, et minore qui longe peregrinatus est, tam proluxa narratio (Id. xv, 41-52). In quo genere fingendi humana etiam facta vel dicta irrationalibus animantibus et rebus sensu carentibus homines addiderunt, ut ejusmodi fictis narrationibus, sed veracibus significationibus, quod vellent commendatius intimarent. Nec apud auctores tantum sæcularium litterarum, ut apud Horatium, mus loquitur muri, et mustela vulpeculæ, ut per narrationem fictam ad id quod agitur, vera significatio referatur (Horat. Serm. lib. 2, sat. 6; et Epist. lib. 1, epist. 7); unde et Æsopi tales fabulas ad eum finem relatas, nullus tam ineruditus fuit, qui putaret appellanda mendacia: sed in Litteris quoque sacris, sicut in Libro Judicum ligna sibi regem requirunt, et loquuntur ad oleam, et ad ficum, et ad vitem, et ad rubum (Judic. ix, 8-15). Quod utique totum fingitur, ut ad rem quæ intenditur, ficta quidem narratione, non mendaci tamen, sed veraci significatione veniatur. Hæc dixi propter id quod scriptum est de Jesu, *Et ipse se finxit longius ire*: ne quisquam ex hoc verbo, sicut Priscillianistæ, licitum volens habere mendacium, insuper etiam Christum contendat fuisse mentitum. Quisquis autem vult intelligere illud fingendo quid præfiguravit, attendat quid agendo perfecit. Longius namque postea profectus super omnes cælos, non tamen deseruit discipulos suos. Propter hoc significandum futurum divinitus factum, ad præsens illud est humanitus fictum. Et ideo significatio verax in illa est fictione præmissa, quia in hac profectioe illius est significationis veritas subsequuta. Ille igitur contendat Christum mentitum esse fingendo, qui negat eum quod significavit implevisse faciundo.

CAPUT XIV. — 29. *Exempla Scripturæ veteris, si quæ ibi narrantur hominum mendacia, non esse imitanda. Ut non imitanda Judæ fornicatio; ita nec mendacium Thamar.* Quia ergo non inveniunt mendaces hæretici

in Testamenti Novi litteris imitanda exempla mendacii, copiosissimos se esse existimant in hac disputatione, qua opinantur esse mentiendum, cum de veteribus propheticis Libris, quia non ibi apparet nisi intelligentibus paucis quo referantur significativa dicta vel facta veracia, multa sibi videntur invenire ac proferre mendacia. Sed habere cupientes quibus se tueantur velut imitanda exempla fallendi, se ipsos fallunt, et mentitur eorum iniquitas sibi (*Psal. xxvi, 12*). Illæ autem personæ, quas credendum ibi non est prophettare voluisse, si quid faciendo vel dicendo finxerunt voluntate fallendi; quamvis ex ipsis quoque factis earum sive dictis aliquid propheticum possit exsculpi, per illius omnipotentiam præseminatum atque dispositum, qui bene uti novit etiam malis hominum; tamen quantum ad ipsas attinet, sine dubitatione mentitæ sunt. Sed non ideo debent imitanda existimari, quia in eis reperiuntur Libris qui sancti et divini merito nominantur. Habent enim conscripta et mala hominum et bona; illa vitanda, ista sectanda: et quædam ita posita ut de illis etiam profata sit sententia, quædam vero tacito ibi iudicio nobis iudicanda permissa; quoniam non solum nos nutrirî manifestis, verum et exerceri oportebat obscuris.

50. Cur autem isti imitandam sibi Thamar existimant mentientem, et imitandum Judam non existimant fornicantem (*Gen. xxxviii, 14-18*)? Ibi enim utrumque legerunt: et nihil horum Scriptura illa sive culpavit, sive laudavit; sed tantummodo utrumque narravit, et iudicandum nobis utrumque dimisit: sed mirum si aliquid horum imitandum impune permisit. Quod enim Thamar non meretricandi libidine, sed concipiendi voluntate mentita sit, novimus. Verum et fornicatio, etiamsi Judæ talis non fuit, potest esse cuiuspiam qua faciat ut homo liberetur, sicut illius mendacium fuit ut homo conciperetur: numquid propter ea etiam fornicandum est, si propter illud putatur fuisse mentiendum? Non de solo itaque mendacio, sed de omnibus operibus hominum in quibus existunt velut compensativa peccata, considerandum est quam sententiam proferre debeamus; ne aperiatur aditum non tantum parvis quibusque peccatis, verum etiam sceleribus cunctis, nullumque remaneat facinus, flagitium, sacrilegium, in quo causa non possit existere qua recte videatur esse faciendum, universamque vitæ probitatem opinio ista subvertat.

CAPUT XV. — 51. *Mendacium semper esse injustum; eum sit peccatum et veritati contrarium. In Hebræis obstetricibus et in Raab non remunerata fallacia, sed benevolentia. Nihil autem iudicandum est dicere, qui dicit aliqua iusta esse mendacia; nisi aliqua iusta esse peccata; ac per hoc aliqua iusta esse quæ injusta sunt: quo quid absurdius dici potest? Unde enim est peccatum, nisi quia iustitiæ contrarium est? Dicatur ergo alia magna, alia parva esse peccata; quia verum est, nec auscultandum Stoicis qui omnia paria esse contendunt: dicere autem quædam injusta, quædam iusta esse peccata, quid est aliud quam dicere quasdam esse injustas, quasdam iustas iniquitates?*

cum dicat apostolus Joannes, *Omnis qui facit peccatum, facit et iniquitatem; et peccatum iniquitas est* (*I Joan. iii, 4*)? Non ergo potest iustum esse peccatum, nisi cum peccati nomen in alia re ponimus, in qua quisque non peccat, sed aut facit aliquid aut patitur pro peccato. Nam et sacrificia pro peccatis peccata appellata sunt, et pœnæ peccatorum dicuntur aliquando peccata. Hæc plane possunt intelligi iusta peccata, cum iusta dicuntur sacrificia, vel iusta supplicia. Ea vero quæ contra legem Dei sunt, iusta esse non possunt. Dictum est autem Deo, *Lex tua veritas* (*Psal. cxviii, 142*). Ac per hoc quod est contra veritatem, iustum esse non potest. Quis autem dubitet contra veritatem esse mendacium omne? Nullum ergo iustum esse potest mendacium. Item cui non clareat ex veritate esse omne quod iustum est? Clamat autem Joannes, *Omne mendacium non est ex veritate* (*I Joan. ii, 21*). Omne ergo mendacium non est iustum. Quapropter quando nobis de Scripturis sanctis mentiendi proponuntur exempla, aut mendacia non sunt, sed putantur esse dum non intelliguntur; aut si mendacia sunt, imitanda non sunt, quia iusta esse non possunt.

52. Sed quod scriptum est bene Deum fecisse cum Hebræis obstetricibus (*Exod. i, 17-20*), et cum Raab Jerichuntina meretrice (*Josue ii et vi, 25*), non ideo factum est quia mentitæ sunt, sed quia in homines Dei misericordes fuerunt. Non est itaque in eis remunerata fallacia, sed benevolentia; benignitas mentis, non iniquitas mentientis. Sicut enim mirum absurdumque non esset si alio prius tempore commissâ ab eis aliqua opera mala Deus propter posteriora opera bona vellet ignoscere; ita mirandum non est quod uno tempore in una causa Deus utrumque conspiciens, id est, factum misericorditer, factumque fallaciter, et bonum remuneravit, et propter hoc bonum malum illud ignovit. Si enim peccata quæ propter carnis concupiscentiam, non propter misericordiam fiunt, propter posteriora opera misericordiam dimittuntur; cur non merito misericordiam dimittuntur, quæ propter ipsam misericordiam committuntur? Gravius est enim peccatum quod animo nocentis, quam quod animo subvenientis efficitur. Ac per hoc si illud deletur opere misericordiam postea subsequente, cur hoc quod est levius, non deletur ipsa hominis misericordia, et præcedente ut peccet, et comitante cum peccat? Ita quidem videri potest: verumtamen aliud est dicere, Peccare quidem non debui, sed opera misericordiam faciam, quibus deleam quod ante peccavi; et aliud est dicere, Peccare debeo, quia non possum aliter misereri. Aliud est, inquam, dicere, Quia jam peccavimus, benefaciamus; et aliud est dicere, Peccemus, ut benefaciamus. Ibi dicitur, *Faciamus bona, quia fecimus mala*: hic autem, *Faciamus mala, ut veniant bona* (*Rom. iii, 8*). Ac per hoc ibi exhaurienda est sentina peccati, hic cavenda est doctrina peccandi.

53. Restat itaque ut intelligamus illis mulieribus, vel in Ægypto, vel in Jericho, pro humanitate et misericordia redditam fuisse mercedem utique temporalem, quæ quidem et ipsa æternum ali-

quid etiam illis nescientibus prophetica significatione figuraret. Utrum autem sit aliquando vel pro cuiusquam salute mentiendum, cum quæstio sit in qua dissolvenda etiam doctissimi fatigantur, valde illarum mulierularum in illis populis constitutarum et illis moribus assuetarum excedebat modum. Itaque hanc earum ignorantiam, sicut aliarum rerum quas pariter nesciebant, sed sciendæ sunt a filiis non hujas sæculi, sed futuri, Dei patientia sustinebat: qui tamen eis pro benignitate humana, quam famulis ejus impenderant, quamvis cœlesti aliquid significantia, præmia terrena reddebat. Et Raab quidem ex Jericho liberata, in Dei populum transitum fecit, ubi proficiens posset ad æterna et immortalia munera pervenire, quæ nullo sunt quærenda mendacio.

CAPUT XVI. — *Sitne boni hominis aliquando mentiri pro alterius salute.* Tunc tamen quando illud opus bonum et pro suæ vitæ conditione laudabile Israelitis exploratoribus præstitit, nondum erat talis ut ab ea exigèretur, *Sit in ore vestro, Est, est; Non, non* (Matth. v, 37). Obstetrices autem illæ quamvis Hebrææ, si secundum carnem tantummodo sapuerunt, quid aut quantum est quod eis profuit remuneratio temporalis, quia fecerunt sibi domos, nisi proficiendo pertinuerint ad eam domum de qua Deo cantatur, *Beati qui habitant in domo tua; in sæcula sæculorum laudabunt te* (Psal. lxxxiii, 5)? Multum autem fatendum est propinquare justitiæ, et quamvis re ipsa nondum, jam tamen spe atque indole animum esse laudandum, qui nunquam nisi hac intentione mentitur, qua vult prodesse alicui, nocere autem nemini. Sed nos cum quærimus sitne boni hominis aliquando mentiri, non de homine quærimus adhuc ad Ægyptum, vel ad Jericho, vel ad Babyloniam pertinente, vel adhuc ad ipsam Jerusalem terrenam; quæ servit cum filiis suis; sed de civitate illius civitatis quæ sursum est libera mater nostra æterna in cœlis (Galat. iv, 25, 26). Et respondetur quærentibus nobis: *Omne mendacium non est ex veritate.* Filii autem illius civitatis, filii sunt utique veritatis. Ejus civitatis filii sunt de quibus scriptum est, *In ore eorum non est inventum mendacium* (Apoc. xiv, 5): ejus civitatis filius est de quo item scriptum est, *Verbum suscipiens filius a perditione longe aberit: excipiens autem excepit illud sibi, et nihil falsi ex ejus ore procedit* (Prov. xxix, 27). His filiis supernæ Jerusalem et cœlestis civitatis æternæ si quando ut hominibus obrepit quaecumque mendacium, poscunt humiliter veniam, non inde quærunt insuper gloriam.

CAPUT XVII. — *Obstetrices Hebrææ et Raab num fecissent melius, nolendo mentiri: Regula ad quam redigenda quæ ex Scripturis proferantur velut exempla mentiendi.* Sed dicit aliquis: Ergone obstetrices illæ atque Raab melius fecissent, si nullam misericordiam præstitissent, nolendo mentiri? Imò vero illæ mulieris Hebrææ, si essent tales de quibus quærimus utrum sit eis aliquando mentiendum, nec aliquid falsi dicerent, et fœda ministeria de parvulis occidendis liberrime recusarent. Sed, inquires, ipsæ morerentur.

At vide quid sequatur. Morerentur enim cœlestis habitationis incomparabiliter ampliore mercede, quam domus illæ quas sibi fecerunt in terra esse potuerunt: morerentur futuræ in æterna felicitate, mortem perpressæ pro innocentissima veritate. Quid illa in Jericho? numquid hoc posset? Nonne si quærentes cives mentiendo non falleret, verum dicendo latentes hospites proderet? An posset interrogantibus (a) dicere: Scio ubi suat; sed Deum timeo, non eos prodo? Posset hoc quidem dicere, si jam esset vera Israelitis in qua dolus non esset (Joan. i, 47): quod futura erat per misericordiam Dei transiens ad civitatem Dei. Verum illi hoc audito, inquires, illam perimerent, domum scrutarentur. Sed numquid consequens erat ut illos etiam quos diligenter occultaverat invenirent? Prospexerat enim cautissima mulier, et ibi eos posuerat ubi latere potuissent, etiamsi ei mentienti creditum non fuisset. Ita et illa, si tamen a suis civibus esset occisa pro misericordiae opere, vitam istam finiendam¹ pretiosa in conspectu Domini morte finisset (Psal. cxv, 15), et erga illos ejus beneficium inane non fuisset. Sed, inquires, quid, si et ad illum locum ubi eos occultaverat, ii a quibus quærebantur, perscrutando omnia pervenissent? Isto modo dici potest: Quid, si mulieri vilissimæ atque turpissimæ, non solum mentienti, verum etiam pejeranti credere noluisent? Nempè etiam sic consecutura fuerant quæ timendo mentita est. Et ubi ponimus voluntatem ac potestatem Dei? An forte non poterat, et illam nec civibus suis mentientem nec homines Dei prodentem, et illos suos ab omni perniciæ custodire? A quo enim et post mulieris mendacium custoditi sunt, ab eo potuerunt, etsi illa mentita non esset, utique custodiri. Nisi forte oblitus sumus hoc fuisse in Sodomis factum, ubi masculi in masculos nefanda libidine accensi, nec ostium domus in qua erant quos quærebant, invenire potuerunt; quando vir justus in causa omnino similitudinis pro suis hospitibus mentiri noluit, quos esse angelos nesciebat, et vim morte pejo rem ne paterentur timebat. Et certe poterat talia responderè quærentibus, qualia in Jericho mulier illa respondit. Nam prorsus similiter et illi interrogando quæsierunt. Sed homo justus noluit pro corporibus hospitem animam suam suo mendacio maculari, pro quibus voluit corpora filiarum alienæ libidinis iniquitate vim perpeti (Gen. xix, 5-11). Faciat ergo homo etiam pro temporali hominum salute quod potest: cum autem ad hunc articulum ventum fuerit, ut tali saluti consulere nisi peccando non possit, jam se existimet non habere quid faciat, quando id reliquum esse perspexerit quod non rectè faciat. Proinde Raab in Jericho, quia peregrinos homines Dei suscepit hospitio, quia in eorum susceptione periclitata est, quia in eorum Deum credidit, quia diligenter eos ubi potuit occultavit, quia per aliam viam remeandi consilium fidelissimum dedit, etiam supernæ Jerusalem civibus imitanda laudetur.

¹ Aliquot Mss., *fenam*.

(a) forte legendum, *an non posset interrogantibus.*

Quod autem mentita est, etiamsi aliquid ibi propheticum intelligenter exponitur, non tamen imitandum sapienter proponitur: quamvis Deus illa bona memorabiliter honoraverit, hoc malum clementer ignoverit.

55. Quæ cum ita sint, quoniam nimis longum est omnia pertractare, quæ in illa Libra Dictinii sunt posita velut imitanda exempla mentiendi: ad hanc regulam mihi videntur non solum ista, verum etiam si qua sunt talia redigenda, ut aut quod esse creditur, ostendatur non esse mendacium; sive ubi tacetur verum, nec dicitur falsum; sive ubi significatio verax aliud ex alio vult intelligi, quod genus figuratorum vel dictorum vel factorum abundat in prophetis Litteris: aut quæ convincuntur esse mendacia, non esse imitanda monstrentur, et si qua nobis ut alia peccata subreperint, non eis tribuendam justitiam, sed veniam postulandam. Hoc quidem mihi videtur; et ad istam sententiam me superius disputata compellunt.

CAPUT XVIII. — 56. *An mentiendum ut ægro celeretur, quod ei mortem afferret. Non timendum ne homicida dicatur veritas. Permisso mendacio in proposito casu, quam difficile mendacii fines figuntur ne succrescant usque ad perjuriam et blasphemias. Acute contra mendacii doctores.* Verum quia homines sumus, et inter homines vivimus, fateorque me nondum esse in eorum numero quos compensativa peccata non turbant; sæpe me in rebus humanis vincit sensus humanus, nec resistere valeo cum mihi dicitur: Ecce gravi morbo periclitatur ægrotus, cujus jam vires ferre non possint, si ei mortuus unicus et charissimus filius nuntiatur; a te quærit an vivat, quem vitam finisse tu nosti; quid respondebis, quando quidquid aliud dixeris præter unum de tribus; aut, Mortuus est; aut, vivit; aut, nescio; nihil aliud credit ille quam mortuum; quod te intelligit timere dicere, et nolle mentiri? Tantumdem valet, etiamsi omni modo taceris. Ex illis autem tribus duo falsa sunt, Vivit; et, nescio; nec abs te dici possunt nisi mentiendo. Illud autem unum verum, id est, mortuum esse, si dixeris, et perturbati hominis mors fuerit subsecuta, abs te occisus esse clamabitur. Et quis ferat homines exaggerantes quantum sit mali salubre mendacium devitari, et homicidam diligere veritatem? Moveor his oppositis vehementer, sed mirum si etiam sapienter. Cum enim proposuero ante qualescumque oculos cordis mei intelligibilem illius pulchritudinem, de cujus ore falsi nihil procedit; quamvis ubi radians magis magisque clarescit veritas, ibi palpitans mea reverberatur infirmitas: tamen sic amore tanti decoris accendor, ut cuncta quæ inde me revocant humana contemnam. Sed multum est ut iste in tantum perseveret affectus, ne in tentatione desit effectus. Nec me movet contemplantem luminosum bonum, in quo mendacii tenebræ nullæ sunt, quod nobis mentiri nolentibus et hominibus vero audito morientibus homicida dicitur veritas. Numquid enim si stuprum expetat impudica, et te non consentiente, sævo amore perturbata moriatur, homicida erit et castitas?

An vero quia legimus, *Christi bonus odor sumus in omni loco, et in iis qui salvi fiunt, et in iis qui pereunt; aliis quidem odor vitæ in vitam, aliis autem odor mortis in mortem*; etiam odorem Christi pronuntiabimus homicidam? Sed quia homines sumus, et nos in huiusmodi quæstionibus et contradictionibus plerumque superat aut fatigat sensus humanus, ideo mox et ille subiecit, *Et ad hæc quis idoneus* (II Cor. II, 15 et 16)?

57. Huc accedit, ubi miserabilius ejulandum est, quod si concesserimus pro salute illius ægri de vita filii ejus fuisse mentiendum, ita paulatim minutatimque succrescit hoc malum, et brevibus accessibus ad tantum acervum mendaciorum sceleratorum sensim subintrando perducitur, ut nunquam possit penitus inveniri, ubi tantæ pesti per minima additamenta in immensum convalescenti possit obsisti. Unde providentissime scriptum est: *Qui modica spernit, paulatim decidit* (Eccli. XIX, 1). Quid, quod vitæ hujus tales amatores, ut eam non dubitent præponere veritati, ne homo moriatur; imo ut homo quandoque moriturus aliquanto serius moriatur; non tantum mentiri, sed etiam pejerare nos volunt; ut videlicet ne aliquanto citius transeat vana salus hominis, nomen Domini Dei nostri accipiamus in vanum? Et sunt in eis docti, qui etiam regulas figant finesque constituent, quando debeat, quando non debeat pejerari. O ubi estis, fontes lacrymarum? Et quid faciemus? quo ibimus? ubi nos occultabimus ab ira veritatis, si non solum negligimus cavere mendacia, sed audemus insuper docere perjuriam? Viderint enim assertores defensoresque mendacii quale genus vel qualia genera mentiendi eos justificare delectet: saltem in Dei cultu concedant non esse mentiendum; saltem sese a perjuriis blasphemisque contineant; saltem ubi Dei nomen, ubi Deus testis, ubi Dei sacramentum interponitur, ubi de divina religione sermo promitur sive conseritur, nemo mentiatur, nemo laudet, nemo doceat et præcipiat, nemo justum dicat esse mendacium: de cæteris mendaciorum generibus eligat sibi quod putat esse mitissimum atque innocentissimum mentiendi genus, cui placet esse mentiendum. Hoc scio, quod etiam qui docet oportere mentiri, verum docere se vult videri. Nam si falsum est quod docet, quis falsæ velit studere doctrinæ, ubi et fallit docens, et fallitur discens? Si autem ut aliquem possit invenire discipulum, docere se asserit verum, cum doceat esse mentiendum; quomodo erit illud ex veritate mendacium, Joanne Apostolo reclamante, *Omne mendacium non est ex veritate* (I Joan. II, 21)? Non est ergo verum, aliquando esse mentiendum: et quod non est verum, nemini est omnino suadendum.

CAPUT XIX. — 58. *Ut periclitanti subveniatur si non committendum stuprum, ita nec loquendum mendacium. Si aliquo modo permittuntur mendacia, metuendum ne usque ad perjuriam et blasphemias progrediantur. Pejerare et blasphemare quæ ratione differant.* Sed agit partes suas infirmitas et eadem invincibilem faventibus turbis se habere proclamatur. Ubi contradicit, et dicit: Quomodo apud homines, qui procul dubio si

falluntur, avertuntur a pernicie vel aliena vel sua, periclitantibus subvenitur hominibus, si nos humanus ad mentiendum non inclinet affectus? Si patienter me audiat turba mortalitatis, turba infirmitatis, respondebo aliquid pro negotio veritatis. Certe pia, vera, sancta castitas non nisi ex veritate est: et quisquis adversus eam facit, profecto adversus veritatem facit. Cur ergo et si non possit aliter periclitantibus subveniri, non committo stuprum, quod ideo est contrarium veritati, quia contrarium est castitati; et ut periclitantibus subveniatur, loquor mendacium, quod ipsi apertissime est contrarium veritati? Quid nos tantum promeruit¹ castitas, et offendit veritas? cum omnis ex veritate sit castitas, et sit non corporis, sed mentis castitas veritas, atque in mente habitet etiam corporis castitas². Postremo, quod et paulo ante dixi et iterum dico, quisquis mihi pro persuadendo et defendendo ullo mendacio contradicit, quid dicit, si verum non dicit? Si autem propterea est audiendus quoniam verum dicit, quomodo me vult facere verum dicendo mendacem? Quomodo mendacium patronam sibi adhibet veritatem? An adversario suo vincit, ut a se ipsa vincatur³? Quis hanc absurditatem ferat? Nullo ergo modo dixerimus, eos quiasserunt aliquando esse mentiendum, id asserendo esse veraces; ne, quod est absurdissimum et stultissimum credere, veritas nos doceat esse mendaces. Quale est enim, ut esse adulterandum nemo discat a castitate, Deum offendendum nemo discat a pietate, cuiquam nocendum nemo discat a benignitate, et esse mentiendum discamus a veritate? Porro si hoc non docet veritas, non est verum: si non est verum, non est discendum: si non est discendum, nunquam est igitur mentiendum.

39. *Sed perfectorum est, ait aliquis, solidus cibus (Hebr. v, 14).* Multa enim secundum veniam relaxantur infirmitati, quamvis sincerissimæ nequaquam placeant veritati. Dicat hoc quisquis non metuit quæ consequentia metuenda sunt, si fuerint aliquo modo aliqua permissa mendacia. Nullo modo tamen in tantum sunt permittenda conscendere, ut ad perjuriam blasphemiasque perveniant: nec aliquam causam prorsus oportet obtendi, cur debeat pejerari, vel quod est execrabilius, cur Deus debeat blasphemari. Non enim quia per mendacium blasphematur⁴, ideo non blasphematur. Potest quippe hoc modo dici, non pejerari, quia per mendacium pejeratur. Quis enim per veritatem possit esse perjurus? Sic etiam⁵ per veritatem nullus potest esse blasphemus. Sane mitius falsum jurat, qui falsum nescit esse, et verum putat esse quod jurat: sicut et Saulus excusabilius blasphemavit, quia ignorans fecit (I Tim. i, 13). Ideo autem pejus est blasphemare quam pejerare, quo-

niam pejerando falsæ rei adhibetur testis Deus, blasphemando autem de ipso falsa dicuntur Deo. Tanto est autem quisque inexcusabilior¹ sive perjurus sive blasphemus, quanto magis ea quæ pejerando vel blasphemando asserunt, falsa noverunt esse vel credunt². Quisquis itaque dicit pro periclitantis hominis salute temporali vel vita esse mentiendum, nimis ipse ab itinere exorbitat æternæ salutis et vitæ, si dicit in ea causa etiam jurandum per Deum, vel etiam blasphemandum Deum.

CAPUT XX. — 40. *An saltem pro æterna hominis salute mentiendum. In salutis æternæ periculo, sicut non debet homini subveniri per stuprum, ita nec per mendacium, quod vere peccatum est.* Sed aliquando nobis ipsius quoque salutis æternæ periculum opponitur, quod nostro mendacio, si aliter non potest, depellendum esse clamatur: velut si quisquam baptizandus in potestate sit impiorum atque infidelium constitutus, ad quem perveniri non possit ut lavacro regenerationis abluatur, nisi deceptis mentiendo custodibus. Ab hoc invidiosissimo³ clamore, quo cogimur non pro cuiusquam opibus vel honoribus in hoc sæculo transcurrentibus, non pro ipsa hujus temporis vita, sed pro æterna hominis salute mentiri, quo confugiam, nisi ad te, Veritas? Et mihi abs te proponitur castitas. Cur enim si custodes isti, ut nos ad baptizandum hominem admittant, stupro illiciti possunt, non facimus contraria castitati, et si mendacio decipi possunt, facimus contraria veritati? cum procul dubio nulli esset fideliter amabilis castitas, si non eam præciperet veritas. Proinde ut perveniatur ad hominem baptizandum, fallantur mentiendo custodes, si hoc jubet veritas. Sed quomodo jubeat veritas, ut homo baptizetur, esse mentiendum, si non jubet castitas, ut homo baptizetur, esse mœchandum? Cur autem hoc non jubet castitas, nisi quia hoc non docet veritas? Si ergo, nisi quod veritas docet, facere non debemus; cum veritas doceat nec propter hominem baptizandum facere quod contrarium est castitati, quomodo nos docebit facere propter baptizandum hominem quod ipsi est contrarium veritati? Sed sicut oculi ad intuendum solem parum firmi, ea tamen quæ a sole illustrantur, libenter intuentur; sic animæ jam valentes delectari pulchritudine castitatis, non tamen continuo per se ipsam considerare veritatem unde lucet castitas possunt, ut cum ventum fuerit ad aliquid faciendum quod adversum est veritati, ita refugiant et exhorreant, quemadmodum refugiant et exhorrent, si faciendum aliquid proponatur quod adversum est castitati. Ille autem filius qui verbum suscipiens a perditione longe aberit, et nihil falsi ex ejus ore procedit (Prov. xxix, 27), tam sibi clausum deputat, si ad subveniendum homini per mendacium, quam si per stuprum transire cogatur. Et Pater exaudit orantem, ut valeat sine mendacio subvenire, cui vult Pater ipse, cujus inscrutabilia sunt judicia, subve-

¹ Editi: *Quid apud nos tantum promeruit?* Abest, *apud,*

² Mss.

³ Ita Mss. At editi, *mentis castitas, veritasque in mente habitet, sicut etiam corporis castitas.*

⁴ Sola fere editio Lov., *ut a se ipso vincatur.*

⁵ Am. et Lov., *quid per mendacium non blasphematur.* Abest hoc loco, non, a Mss. et ab Er., debetque abesse.

⁶ Ita Mss. At editi, *si etiam.*

¹ Am. Er. et quatuor Mss., *quisque inexcusabilis.*

² Duo codices Vaticani, *vel blasphemando asserit, falsa noverit esse vel credit.*

³ In sola editione Lov., *insidiosissimo.*

niri. Talis ergo filius ita observat a mendacio, sicut a peccato. Nam et aliquando mendacii nomen pro peccati nomine ponitur : unde illud est, *Omnis homo mendax* (*Psal. cxv, 11*). Sic enim dictum est, tanquam diceretur, *Omnis homo peccans*. Et illud : *Si autem veritas Dei in meo mendacio abundavit* (*Rom. iii, 7*). Ac per hoc cum mentitur ut homo, peccat ut homo, et ea sententia tenebitur qua dictum est, *Omnis homo mendax*; et, *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est* (*I Joan. i, 8*). Cum vero nihil falsi ex ejus ore procedit, secundum eam gratiam sic erit de qua dictum est : *Qui natus est ex Deo, non peccat* (*Id. iii, 9*). Hæc enim nativitas si sola esset in nobis, nemo peccaret : et quando sola erit, nemo peccabit. Nunc autem adhuc trahimus quod corruptibiles nati sumus : quamvis secundum id quod renati sumus, si bene ambulamus, de die in diem renovamur interiorius (*II Cor. iv, 16*). Cum vero et corruptibile hoc induerit incorruptionem, vita totum absorbebit, et nullus mortis aculeus remanebit. Aculeus autem mortis est peccatura (*I Cor. xv, 55-56*).

CAPUT XXI. — 41. *Epilogus*. Aut ergo cavenda mendacia recte agendo, aut confitenda sunt poenitendo : non autem cum abundant infeliciter vivendo, agenda sunt et docendo. Sed eligat, qui hoc putat, unde subveniat periclitanti homini ad quamlibet salutem qualiacumque mendacia ; dum tamen et apud tales obtineamus, nulla causa nos ad pejerandum et blasphemandum oportere perducit. Ista saltem scelera vel ampliora stupris vel certe non minora judicemus. Namque cogitandum est, sæpissime homines,

de quarum adulterio suspicantur, ad jusjurandum provocare conjuges suas : quod utique non facerent, nisi crederent etiam illas quæ non timerunt perpetrare adulterium, timere posse perjurium. Quia et revera nonnullæ impudicæ quæ non timerunt illicito concubitu viros fallere, eisdem viris quos fefellerant timerunt Deum testem fallaciter adhibere. Quid igitur causæ est ut homo castus et religiosus homini baptizando nolit adulterio subvenire, et perjurio velit, quod solent et adulteri formidare? Porro si nefas est hoc agere pejerando, quanto potius blasphemando? Absit ergo ut christianus neget atque blasphemet Christum, quo possit alium facere christianum; et pereundo quærat invenendum, quem si talia doceat, perdat inventum. Sic ergo librum, cui nomen est *Libra*, te oportet refellere atque destruere, ut caput illud quo dogmatizant occultandæ religionis causa esse mentiendum, prius esse noveris amputandum; ita ut illa testimonia quibus sanctos Libros mendaciis suis patronos adhibere moliantur, partim non esse mendacia, partim etiam quæ sunt, non esse imitanda demonstres : et si tantum sibi usurpat infirmitas, ut ei aliquid venialiter permittatur quod improbat veritas; tamen ut inconcusse teneas et defendas in divina religione nunquam omnino esse mentiendum : latentes vero sicut nec adulteros per adulteria, nec homicidas per homicidia, nec maleficos per maleficia; ita nec mendaces per mendacia, nec blasphemos per blasphemias esse quærendos; secundum ea quæ tam multa in hoc volumine disputavimus, ut vix ad ejus terminum, quem loco isto fiximus, veni-remus.

In librum de Opere Monachorum, vide lib. 2, cap. 21, Retractationum, col. 638, verbis, Ut de Opere Monachorum scriberem (a), usque ad verba col. 639, Sancte frater Aureli. M.

(a) Librum hunc in Retractationibus Augustinus collocat proxime ante opus de Bono Conjugali, quod circiter annum 401 perfectum esse supra notavimus.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE OPERE MONACHORUM

LIBER UNUS (a).

Aurelii episcopi Carthaginensis impulsu Augustinus monachorum causam qui se suis manibus transigebant, defendit adversus alios ejusdem professionis nonnullos, qui ex oblationibus religiosorum sic volebant vivere, ut nihil operantes, se potius evangelica præcepta de victu et vestitu non curando implere jactarent. Ac primum, demonstrat apostolum Paulum dedisse servis Dei præceptum et exemplum faciendi operis corporalis, quo victum et vestitum sibi procurarent. Deinde, ostendit evangelica illa præcepta, unde suam monachi illi, non solum desidiam, sed etiam arrogantiam fovebant, apostolico præcepto et exemplo non esse contraria. Ad extremum, crinitos monachos reprehendit, atque ut ne comam contra præceptum apostolicum nutrire pergant, obsecrat et exhortatur.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Ad scribendum hoc opus impulsus est ab Aurelio. Monachorum qui operari nolunt,* opinio de sensu Apostoli jubentis operari. Opponunt Evangelii præceptum de non curando corporali victu.

ADMONITIO IP. BENEDICTINORUM.

Hujus libri de Opere Monachorum collati sunt codices manuscripti novemdecim : tres nimirum Vaticani, reliqui Galliani; scilicet, Colherfinus annorum fere 900, Regius, Victorinus, Corbeiensis, Remigianus, Floriacensis, Vindocinensis, Michaëlinus, Sagiensis abbatiae s. Martini, Metensis s. Araulphi, abbatiae Casalis Benedicti, Bernardinorum de Misericordia Dei, Bernardinorum collegii Parisiensis, Cisterciensis abbatiae, Ecclesiae Laudunensis, Augustinianorum majoris conventus Parisiensis; item lectiones variantes Belgicorum quatuor per Lovanienses collectæ, ac editiones Er. et Lov.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas. M.

(a) Scriptus circiter annum Christi 400.